NORMAL İNSANLAR

35 YAZARDAN 35 KİŞİSEL YAZI

huzursuzbeyin

İki – Dımbış.....2
Tuğçe Eser - Parantezin İçindeki Hikaye.....4
Ayşe Çetinkaya - Geçmeyen Geçmiş Zaman.....6
Huzursuz Beyin - Kapalı Kapılar.....8
Nehir Niş - Tüm Kalbimle.....11
San - Asıl Kaza.....14
Karahindiba - Yerli Almanak.....16
Yorgun Kafa Olmayan Kalp - Elif.....18
Edward Bloom - Başka Birine Aşık Oldum.....20
Rojda Aksoy - Rus Ruleti. 22
Canderel - Ormanda On Kaplan Gücü.....24
Herzi - Ben Böyle İyiyim. 26
Gorila Voladora - Pınar, Unutulmayan.....29
Eta Carinae - Bence Bensiz Daha Mutsuzsun.....32
Mehmet Can Kaya - Ölümle Oynaşmak.....35
Coggywriter - Beyaz Atlı.....38
Dalgın Canbaz - Koltuktaki Havuç Lekeleri.....40
Saturnuslog - Dünyanın Sonu.....42
Bir Başka Dünyadaki - Tık Tık.....44
Clementine - Havuç.....47
Matruşka - Bunu Yapan Ben Miyim. 49
Sehvenli - Nasihatler Güzergahı.....51
Topaz - Mermer Fil.....53
Mutlu - Kristal Miyim, Paşabahçe Mi? 55
İgiem - Tutunduğum Dal.....57
Msy - Rüya Arafı. 59
Madame Solo - Artık Duramıyorum. 61
Gülçin Karabulut - Gelişine Gidişine. 63
Ayşe Menekşe - Tek Gerçek. 65
Gül - Silikon Sopa.....66
Seyyan Uslu - Baba Sancısı.....68
Voila - Bir Küçük Şüphe.....70
Melike Yılmaz - Doğruyu Söyle.....72
Papatyalı Bir Deli - Yıldız Tozları.....73
Milenay Karga - Siyah Piramitten Geçen Beyaz Işık.....76

GİRİŞ

21 Mayıs 2021 tarihinde Instagram hesabımdan duyurduğum “beraber kitap yazalım” projesine 1 Haziran – 1 Eylül arasında seksen beş yazardan, dört yüzün üzerinde yazı geldi. Yazıların çoğunu düzenleyerek haftalık bültenlerde yayımladım. En nihayetinde, sık katılım sağlayan 35 yazarla birlikte 35 yazı seçtik.

“Normal İnsanlar” dediğimiz bu metinler, sosyal medya okuyucuları için hazırlanmıştı; yani daha kısa, öz, net, konuya en geç birkaç cümlede giren dürüst metinlerdi. Sıradan insanın anlatamadığı korkularını, endişelerini, fantezilerini, kıskançlıklarını, cinsel sorunlarını, kötücül düşüncelerini ortaya sermeyi ve incelemeyi, böylelikle yalnızca kendimizde olduğuna inandığımız için hissettiğimiz baskıyı ve suçluluk duygusunu bir nebze hafifletmeyi amaçlıyordu.

Amacına ulaştığına inanıyorum; süreç boyunca okuyuculardan, özellike ebeveyn ihmali / şiddeti / tacizi görmüş okuyuculardan çok sayıda mesaj aldım. Bazı mesajları, izinlerini alarak paylaştım. Birçoğu ise özel yazılmıştı, ortaya dökülmesi travma tetikleyici türdendi, paylaşamazdım, paylaşmadım.

Projeye katılan yazar arkadaşlarımla gurur duyuyorum. Eleştirilerimi, fikirlerimi, düzeltmelerimi büyük bir olgunlukla karşıladılar. Kendinizi, en kırılgan halinizle ortaya koymak muazzam bir cesaret gerektirir. Bu cesareti gösterdiler.

Müteşekkirim.

Huzursuz Beyin

Emre Özarslan

DIMBIŞ

-iki-

Bir gün oturuyoruz. Ben çok küçüğüm. Şöyle düşünün; duvarda güneşten rengi yeşile dönmüş bir Atatürk resmi var ve ben onu kendi dedem sanıyorum. Asıldığı ipi algılayamadığım için havada durabiliyor diye düşünüyorum. Çocukluğun verdiği yetkiye dayanarak hayal gücüm uçlarda. O yıllarda yaşadığım birçok maceranın baş kahramanı, hep yanımda benimle evde olduğu için Ayşoş. Ayşoş benim teyzem yani annemin ablası. Normal şartlarda benim onun yaşını algılayamıyor olmam lazım. Sayı algım parmaklarımla sayabildiğim için beş ve onun katları. Ve bir insan yirmi beş yaşına geldiğinde hayatı yalayıp yutup ölmesi lazım. Ama Ayşoş öyle değil. Ayşoş daha çok benimle akran gibi, komşunun benden iki yaş büyük kızı gibi ama o zamanlar kırklarında. Beraber aman yarabbi ne oyunlar, gazete küpürlerini kesmeler, mecmualardan artist fotoğrafları aşırmalar, Türk filmleri izleyip ağlamalar… Okuyup yazmayı ikimiz de bilmiyoruz bu yüzden her şeyin ölçüsü bizcesi kadar. Yani mesela elimizde elli lira mı var, bizce o beş lira olabilir, neyse.

Teknoloji o zaman çok zor elde edilebilen kıymetli bir şey. Düşünün ki 37 ekran siyah beyaz bir televizyon var ve evdeki herkesten daha değerli. O televizyonla ilgili tek anımın da rahmetli Özal'ın cenazesinin bir kamyon kasasında taşındığı an olması… Ayşoş içi katılana kadar ağlıyor. Ben o ağlıyor diye ağlıyorum. Özal kim desen asla bilmiyoruz ama bizim için önemli değil. Zaten ikimizin zeka yaşı siyaset kavramını algılamaya merdiven bile dayayamıyor. Aynı ölçü birimimiz gibi yaşamı algılayış şeklimizde kendimize kadar. Ayşoş sadece biri öldüğü için ağlıyor ki çok makul bir açıklama. Ben de hayatımda ilk kez birinin ölüm haberini aldığım,

tabutunu gördüğüm, kayıp, yas olgusuyla tanıştığım ve bu kadar çok insanın tek bir şeye bu kadar üzülebildiğine şahit olduğum için şoktayım.

Velhasıl o cücük kadar televizyon çok değerli ve bizim aklımız onu kullanmaya yetmediği için bize bir radyo alınmış, televizyonun fişi çekilmiş. Ayşoş radyosuna şarkılar söylüyor. Ayşoş radyosu koynunda uyuyor. Ayşoş radyosuna aşık. Ayşoş radyosuna isim koymuş: Dımbış.

Dedim ya bir gün oturuyoruz. O yıllar böyle canının istediğini kapına getiren teknolojiler ve imkanlar yok. Tatlıcı o gün es kaza senin sokağından geçmek isterse ve senin de canın tatlı isterse, bir kesişim kümesinde bir araya gelip alışverişini yapıyorsun. O gün de pencere kenarındaki sedirde kuş gibi tünemiş öğlen haberlerinden sonra yayınlanan radyo tiyatrosunu dinliyoruz. Muhallebici geçiyor. Ben çocuğum, canım muhallebi istiyor. Ayşoş'la ikimiziz. Ayşoş pencereden Dımbış'ı bi kerecik öpüp muhallebiciye uzatıyor. Muhallebici bize iki tane aşure veriyor. O aşureler muhallebici için bi radyo parası, Dımbış Ayşoş için dünyalara bedel, benim o bir tabak aşureyle aldığım ders paha biçilemez.

PARANTEZİN İÇİNDEKİ HİKAYE

- TUĞÇE ESER –

Sizlere güzel bir hikaye anlatacağım. Güzel bir bahar gününden bahsedecek bir hikaye.

Aradan bin seksen gün geçti ama hala dün gibi hatırlarım; bulutların şeklini, yüksek ağaçları hışırdatan rüzgarın sesini (ilk tanıştığımız günkü gibi), yeni tanıştığım insanları (birisi aynı senin gibi gülümsüyordu). İlk uçuşum sonrası gezdiğim ilk ülke; eski Türklerin at üstünde ok atan cengaverlerinin ülkesi (burada benimle olamadığın için üzgünüm). Her bir sokak, her bir köşe keşfedilecek bir diyar (keşfetmeyi severdin). Yiyecekleri, pazarları, balı, at sütü, böreği hem bizden gibi hem değil. Aynı dili gibi; sanki anlıyorsunuz ama anlamıyorsunuz da (muhtemelen deneyim etmek için insanlarla hemen diyaloğa girer onlara da kendini bir anda sevdirirdin).

Uçuşta çok şey öğrendim (sen hepsini zaten biliyor olmalısın). Güzel de bir iş çıkarttım (benden çok daha iyisini yapardın). Üniformayı giymek gurur vericiydi (eminim sana çok yakışırdı). Üniformanın üstüne altın kanatları takmak çocukluk hayalimin gerçek olması beni hala şaşırtıyor (hak ettiğini elde edememen sanki benim suçummuş gibi hissediyorum). İlk yolcu anonsumu yapmak heyecan vericiydi (senin sayende).

Harika bir manzara (ama neden beni aldattın?). Yıldız mıydı o kayan (tüm bunları bana nasıl yaparsın)? Bir an, karanlık bulutların altında, cama vuran yağmurun sesi, ara sıra manzarayı dramatik bir şekilde aydınlatan şimşeklerin arasında sallanırken; bir sonraki an, tüm bunların üstüne çıkıp, yıldızlı gökyüzünün açık mavi ile başlayıp turunculaşan ve tüm yıldızları kaybettiren parlaklıkta doğan yıldızını izlerken bulmak kendini. Ve hayran kalmak (hayran kalmak kalbinin atışına, başımı göğsüne yasladığımda). Ahmet Hamdi Tanpınar'ın dediği gibi "gece içinde kendi ışıklarıyla bir yıldız gibi dolaşmaktaki acayiplik ve harikuladelik" (peki ya midemi ve kalbimi yakan acayiplik?).

Sanki gitgide küçülüyor gerçeklik ve büyüyor parantezin içindeki hayat. Bir kelepçe gibi, kurtulmaya çalıştıkça daha çok acıtıyor. Susturdukça büyüyor çığlığı. Bir bahar gününden bahseden tüm güzel hikayelerimin içinde, nerede bitiyor gerçeklik ve nerede başlıyor kafamın içindekilerden oluşan hayat? "Bunların hepsi kafamın içinde mi oluyor, yoksa gerçek mi?" diye sorduğunda Harry, Dumbledore'un verdiği cevabı hatırlıyorum; "Tabi ki bunların hepsi kafanın içinde oluyor, Harry, ama bu neden gerçek olmadığı anlamına gelsin ki?"

GEÇMEYEN GEÇMİŞ ZAMAN

- AYŞE ÇETİNKAYA -

Aklıma getirmekten kaçındığım anılarımdan biri. Aslında en ufak ayrıntısına kadar hatırladığımı biliyorum. Ama ne kadar çok ayrıntıyı çağırırsam o kadar yorucu oluyor. Hatırlamıyormuş gibi yaparak zamanın geçmesini bekliyorum, belki yeterince zaman geçince gerçekten de hatırlamam.

Olay bundan üç buçuk yıl önce ve Berlin'de geçiyor. Şimdilerde fark ettiğim üzere çok revaçta olan, o zaman ise benim için hapishaneden farksız Kreuzberg, Neukölln civarı bir yerlerde, ev sahibimizle paylaştığımız evde. Sabahtan Almanca kursuna gidip dönmüşüz. Ev sahibimiz evde değil; bu iyi, çünkü artık aralarındaki sürekli gerginlikten bıkmışım, kısa süreli de olsa molaya ihtiyaç duyuyorum.

Muhtemelen benim var olmamla ilgili bir sebepten, yani herhangi bir çabamı gerektirmeyen bir sebepten, bir şeye sinirleniyor yine. O sabah ayakkabılarımı onun hayalindeki hızla bağlamamış olabilirim, hazırladığım sandviçler kuru olmuş olabilir, kurstan dönüşte bisikletle çok geride kalmış olabilirim, ya da o an yorgunumdur ve yorgun olmamı istemiyordur. İtiş kakış başlıyor yine ve tabii hakaretler. Hakaretler öyle sıradan değil, hassasiyetlerimi çözümleyip bana özel hazırladığı, uygun zamanını bekleyip sarf ettiği, duyar duymaz göğüs kafesimin içinde biri bir ateşi harlıyor hissi yaratan hakaretler. Ben de hakaret ediyorum, ama kendimce. Benimkilerden bir tanesi de onun içindeki ateşi harlamış olacak ki yüzümün o tarafını uyuşturan ve kulağımı çınlatan bir tokat indirdi. Çizgi filmlerde olurdu ya, gözlerimin önünde uçuşan yıldızlar gördüm ben de. Yıldızları izledim bir süre. Çığlık çığlığa ağlamaya başladım sonra. Ne kadar çığlık atsam da öfkemi,

yıkılan gururumu, kaybettiğim insanlığımı ifade edemiyordum. Daha yüksek sesle çığlık atıyordum. Bu sefer de buna sinirleniyordu ve üstüme yürüyordu. Bu terane bir şekilde bitsin diye kendimi önce banyoya kapattım, kapının önünden ayrıldığından emin olunca da evden çıktım.

Apartmanın çıkışına vardığım anda birileri dışarıdan kapıyı hızla açtı ve içeri sırasıyla altı tane polis girdi. Hepsi aynı upuzun boydaydı ve koşarak yukarı çıkıyorlardı. Nereye gittiklerini biliyordum. Çok korkmuştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir anlığına kendimi dışarı atmayı düşünsem de peşlerinden yukarı koştum, ne olduğunu sordum. Şu daire için ihbar var, uzun süre çığlıklar duyulmuş dedi biri. O dairede ben oturuyorum, ama böyle bir şey olmadı dedim. Şaşırdılar, yine de kontrol etmemiz gerekir dediler, birlikte çıktık ve kapıyı çaldılar. Kapıyı açtığındaki iğrenç yüz ifadesini hatırlıyorum. Saf korku. Benden başka birileri biliyordu ve herhangi biri değil, cezasını kesebilecek birileri. O anda her şeyi benim insafıma kalmıştı. Geleceği, hayalleri, itibarı. Benimse aklımdan tek bir şey geçiyordu, “inkar et, inkar et, inkar et”. Onu da ihbarla ilgili bilgilendirdiler ve çığlıkları duyup duymadığını sordular. Çığlık mı, çığlık falan duymamıştı, biz müzik dinliyorduk çünkü, belki o yüzden duymamıştık. Polisler ikna olmamış gibiydi, ihbarı yapan üst kat komşumuza çıktılar. Bir süre sonra tekrar kapı çaldı, evi aramak istediklerini söylediler. Ev aranırken çok usluyduk, asla çığlık atmamış ve asla çığlık duymamıştık. Polisler, “siz hayırdır” bakışlarıyla bize tekrar veda ettiler ve bu sefer gittiler.

Bunun dört ay sonrasına kadar daha da şiddetlenerek devam eden benzeri olaylarda, Almanya’da darp raporu nasıl ve nereden alınır bilemezken, kendimde darp raporu alacak gücü zaten bulamazken, kendime bundan başka bir hayatım hiç olmamışçasına yabancılaşırken, hiç kimseye bir şey anlatamazken, artık bir şekilde ölmeyi dilerken, hep keşke dedim. Keşke o polisleri kandırmasaydım. Keşke şiddet görüyorum, yardıma ihtiyacım var diyebilseydim. O zaman Alman polisine söyleyemediğim şeyi, Türkiye’ye döndükten sonra psikiyatra anlatabilmem için de birkaç seans geçmesi gerekti.

KAPALI KAPILAR

-HUZURSUZ BEYİN -

Berbere girmekte zorlanıyorum. Eskiden gücümü toplayıp evden çıkar, berber dükkanına yaklaşır, kapısının önünden teğet geçip eve dönerdim. İnmek için alçalan ama bir türlü inemeyen bir martı gibi. Artık aklıma bile gelmiyor, saçlarımı kendim kesiyorum.

Birkaç istisnası oldu bunun.

Liseden sonra saçlarımı uzattığım için pek ihtiyaç duymadım. Sadece bir kere, o da yeni edindiğim dostlarımın iteklemesiyle Kadıköy'deki bir berbere gidip "kırıklarını al" dedim. Bana göre "kırık," saçların ucu demekti. Berber daha holistik bir bakış açısıyla ilk darbede kolum kadar saç kesince bana inme indi. Yeniden hareket etmeye başladığımda sağ el serçe parmağım seğiriyordu.

O günden sonra saçlarımı kendim kesmeye başladım. Artık başarılı sayılırım ama bazı badireler atlatmadım değil. Bir keresinde küvete doğru eğilerek uzun saçlarımı önüme atmış ve çenemin altına gelen tutamı dümdüz kesmiştim. Mantığıma göre saçlarımı geriye attığımda uzun ve düz bir saça sahip olmam gerekiyordu, iskandinavlar gibi. Oysa Tansu Çiller'e döndüm.

Ama bunların hiçbirinde etraf kana bulanmamıştı.

Askerden döndüğümde saçlarım bir tuhaf uzadı. Ordudaki zoraki sosyalleşmeden kazandığım özgüvenle bu sefer berbere gidebileceğime inandım. Kulaklıklarım, gaz verici şarkılarım ve yırtık ayakkabılarımla beş kilometre uzaklıktaki ilçe merkezine yürüdüm.

Merkeze vardığımda berber dükkanını bulmam zor olmadı. Kapısı kapalıydı ve içeride gençler muhabbete dalmışlardı. Atıldım ama kapıdan geri döndüm. Yine o manyetik güç beni itiyordu.

Kapalı kapıları ve kapalı insanları açamıyorum.

Biraz dolanmayı düşündüm; belki döndüğümde kapısını açık, içerideki insan sayısını azalmış bulurdum. İleride başka bir berber dükkanına denk geldim. Daha doğrusu penceresinin yarısı eski gazetelerle örtülmüş, böbrek kaçakçılığı operasyon merkezine benzeyen kapısı sonuna kadar açık yapıyla. İçeride sadece iki kişi vardı ve ikisi de ne müşteriye, ne berbere, ne de insana benziyordu.

İlk bulduğum berbere döndüm. İçerideki muhabbet devam ediyordu ve kapı hala kapalıydı. O hatalı seçimi yaptım.

Açık kapıdan yoğun kolonya kokulu mekana girince içlerinden daha sabıkalı görüneni bana "yigenim" dedi. Bir anda kendimi berber koltuğunda buldum ve büyük bir hata yaptığımı anladım. Kurbanlık koyun gibi eğdim boynumu. Travma yaşadığım için sonrasını pek hatırlamıyorum.

Hatırladıklarım şunlar; berber kafamı ite ite saçımı keserken, yanındaki adam ara ara sırtına vuruyor ve “ne adamsın be!” diyor. Gözlerim kapalı bu ritme alışmışken bir anda “kırt” diye bir ses duyuyorum. Keskin, kısa bir acı ve sonrasında kalp çarpıntısı gibi inişli çıkışlı bir sızı. Gözlerimi açıyorum, berberin ağzındaki sigara düşmüş, oysa ses tonu gayet sakin; ceketinin düğmesinden bahseder gibi “vuuu,

gitti ya kulak.” diyor. Sağ kulağımın tepesinden yukarıya doğru kan fışkırıyor pıslayarak.

Yandaki adam, sanki varoluş nedeni buymuş gibi sakince sargılıyor beni. Bir yandan da “minik bir parçaymış, olur öyle” diyor. Ruhum bedenimi terk etmiş vaziyette izliyorum olan biteni. Saç kesimi bitince kalkıyorum, ücretimi ödüyorum, kulağım sızlaya sızlaya müziksiz bir şekilde eve dönüyorum.

Eve vardığımda yaraya pansuman yapmam, bezi değiştirmem gerekiyordu ama elim gitmedi bir türlü. Üç gün boyunca açıp bakamadım kulağıma. Karşılaşmak istemiyordum kendimle. Olduğum insandan ötürü bir şeyler kaçırdığımın hep farkındaydım ya, işin bedenimden parça kaybetmeye kadar gideceğini düşünmemiştim. Üçüncü gün sonunda kulağım çürüyüp kopar diye korktuğum için açtım bezi. Hiç de düşündüğüm kadar kötü olmadığını fark ettim. Yancı haklıymış, minik, hatta belirsiz bir parça gitmiş, o kadar.

Bir daha sadece düğün günü gittim berbere. Aileyle tanışmadır, kız istemedir derken bir sosyal fobiğe göre Vietnam’ı görmüştüm artık, berberden endişelenecek değildim. Yine de kapısı açık bir tane buldum, oturdum. Adam insana benziyordu, “Nasıl keseyim” diye sordu. Düğüne gideceğimi, şöyle biraz düzeltse yeteceğini söyledim ona. Damadın ben olduğumu söylemedim ama. Odak noktası olmaktan hoşlanmıyorum çünkü.

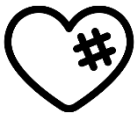

TÜM KALBİMLE

- NEHİR NİŞ -

Üniversiteyi kazandığım şehirdeyim. Valizimi otogara bırakıp kalacak yer için özel yurt ayarlamaya gidiyorum. Bir yandan tanıdıklar da arıyor. Çeşitli telefon numaraları veriyorlar. Günün sonunda hepsini arıyorum. Sadece birisi açıyor telefonunu. Sonra gelip beni olduğum yerden siz alıyorsunuz. Ben düzgün bir yurt bulana kadar, sizde kalabileceğim üzerine anlaşıyoruz. Bir hafta geçmeden bizimle kalmak ister misin? Biz seni çok sevdik diyorsunuz. Zaten bir odanız boş. Böyle başlıyor arkadaşlığımız. Toplam üç kız kalıyoruz evde. Hepimiz yarım günlük işlerde çalışıyoruz. Okul, iş ve dersler arasında örülen güzel bir dostluğumuzda ilerliyor. Seninle daha sıkı fıkıyız. Belki ikimiz aynı bölümü okuduğumuzdan. Gelişen siyasi gündemi, kültürel meseleleri, edebiyatı, aydın olmanın ne demek olduğunu tartışıyoruz durmadan. Çeşitli dergiler alıp okuyoruz. Bazen diğer ev arkadaşımız kendini dışlanmış hissetmesin diye makyaj ve saç ürünleri üzerine de sohbet ediyoruz. Uzun süre bulutların üzerinde yürüyoruz böyle. Sonra erkek arkadaşım geliyor yanıma. Bir süre bizde kalacak. Sen de çok iyi anlaşıyorsun onunla. İkiniz aynı dilin çocuklarısınız. Kendi dilinizde sohbet ediyorsunuz çoğu zaman.

O gidince bana tavırların değişiyor. Aramızda sebebini bilmediğim bir uçurum açılıyor.

Sömestr tatilinde her gün erkek arkadaşımı aradığını ve buluştuğunuzu öğreniyorum. Seni arıyorum. Konuşuyoruz. Dilim söylemeye varmadığı gibi böylesi bir şeyi konduramıyorum bile. İmkanı yok öyle bir şey olamaz! Sana bunu yakıştıranlara da tepki gösteriyorum.

Erkek arkadaşımı arıyorum yüz yüze konuşalım diye. Geliyor konuşuyoruz. Senin onu rahatsız ettiğini falan söylüyor. Eve dönüyorum seninle konuşmak için. Öfkeliyim çok öfkeli, evde yoksun. Eşyalarını alıp evi terk etmişsin. Sana upuzun bir mektup yazıp, arkadaşlarla ulaştırıyorum. Şoktayım, üzgünüm ve şaşkınım. Erkek arkadaşımla ilişkimiz sürüyor. Seninle bağımız dostluğumuz bitiyor. Onu çeşitli numaralardan aramaya devam ediyorsun bir süre. Aradan yıllar geçiyor. Bir kadın konferansında karşılaşıyoruz. Benimle konuşmak ve özür dilemek isteğini bildiriyorsun, ortak bir tanıdığımızla. O zaman ne çok üzüldüğümü ve üzüntümden ne kadar çok kilo verdiğimi bilmiyorsun. Nasıl olur, biz birbirimize her şeyimizi anlatıyorduk diyorum kendi kendime.

İkinci karşılaşmamızda bu sefer kendin geldin. Ben bir cahillik ettim, seni kırdım, beni affetmeni istiyorum, dedin. Ben öyle inatçıydım ki küstüğüm insanla kolay barışmıyordum. Hayır seni affedemem. Beni ne kadar çok kırdığını bilmiyorsun dedim. O zaman bile konuşup çözebilirdik. Çünkü o kadar çok paylaşmışlığımız vardı ki...

Sırtımı dönüp gittim.

Bir kaç ay sonra ölüm haberinle donup kaldım. Ailene bıraktığın mektup onlara varmamış bile. Mektubunda; “Ben istiyorum ki bütün insanlar özgür ve eşit bir şekilde yaşasın. Hiç kimse bir lokma ekmek, başını sokacak bir ev için ömrü boyunca sömürülmesin. Bunların olabilmesi içinde savaşmak ve mücadele etmek gerekiyor. Savaş bitince geri geleceğim.” diye yazıyorsun. İki ülkenin sınırında aslında ne taraftan geldiği belli olan bir mermiyle başından vuruluyorsun.

Cenazene katılıyorum. Seni affetmediğim için öyle kızgınım ki kendime. Dilim varmıyor.

Bütün kalbimle affediyorum seni. Genç, toy ve cahildik. Elbette hatalar yapıyoruz ve yapacağız da. Senden sonra bir daha kimseyle küs kalmıyorum. Konuşulacak ne varsa konuşup hallediyorum artık.

ASIL KAZA

- SAN –

Geçmişime göz atınca hâlâ yaşadığıma şaşırıyorum. Annemin üçüncü çocuğu ve en zor hamilelik süreci olarak hayata yaklaşmışım. 9 ay sonra doğmayıp içeride bir ay daha oyalanmışım. Doğduğum an annemin kalbi durmuş, neyse ki müdahale etmişler ve tekrar gelmiş dünyaya. Doktor, seni bir daha burada görmeyeyim diye uyarmış annemi.

İlerleyen süreçlerde her ne kadar sakin bir çocuk gibi görünsem de zor şeyler deneyip başımı belaya sokmakta uzmandım. Mesela iki yaş civarında dördüncü kat balkon demirlerinin dışına çıkıp balkonun yarısına kadar dışarıdan yürümek gibi. Bir teyze endişelenip içeri girmemi söylediğinde ona "sana ne" dediğimi söylüyorlar. Anneannem elimden tutup yavaş yavaş yürüterek çıktığım demirlerin arasından beni içeri almasa şu an bu yazıyı yazıyor olmayacaktım. Böyle maceracı ve cüretkar bir bebek olduğum için başıma türlü aksilikler geldi. Trabzansız parklarda kafamın üzerine düşme vakaları, kapşonlunun takılmasıyla boynumdan kaydırakta dakikalarca asılı kalma, kanepede zıplarken keskin bir şeye basıp ayak yaralama ve bilumum tehlikeli şeyler. Biraz büyüyüp akıllanınca, bir akrobat olmadığımı anlayınca ve insanlara "sana ne" demeyi bırakınca-ki bunu ortaokul çağında, oldukça geç bıraktım- gereğinden fazla temkinli bir insana dönüştüm. Bu sebeple yaşadıktan hemen sonra "ölebilirdim..." diye düşündüğüm o olayı tamamen benden bağımsız bir şekilde yaşadım. Bende bıraktığı en büyük hasar, ölüm korkusu oldu. Minibüs ben içindeyken devrildi. Annemle mesajlaştığım için başta ne olduğunu anlamamıştım. Devrilmesinin çok uzun sürdüğünü hatırlıyorum. Çok korkup bağıran birinin dizinden tutup sıkarak "sakin, sakin" dedim. Başka biri evde çocuklarım beni bekliyor diye bağırıp ağladı, onun için

kahroldum. Herkes çok korkmuştu, ben çok tepkisizdim. Nihayet tamamen devrilip düştüğümüzde önce biraz soluklandım. Hâlâ sıktığım dizi bıraktım. Etrafıma bakındım, birinin burnu kanıyordu ama ağır yaralanan yok gibiydi. Sakince dağılan telefonumu, cüzdanımı, kulaklığımı çantaya attım. Acil çıkıştan kafamı çıkardığımda endişeli insanlar vardı, ilk çıkan bendim ve sakin olmamı söylediler. Sakinim, çantamı tutabilir misiniz lütfen dedim ve tırmanıp çıktım oradan. Teşekkür edip çantamı aldım ve etrafa bakındım. Bir süre kimseyle konuşmadan sanki o kazadan çıkmamışım gibi uzaktan neler olduğuna baktım. Telaşlı insanlar, minibüsün preslediği beyaz bir araba ve bir ambulans vardı. Ben evime doğru yürümeye başladım. Şimdi, buradan baktığımda görüyorum ki bütün sorunlarımla böyle başa çıkıyorum; olay yerinden usulca uzaklaşarak.

Benim için bu kaza yaşanmamış ve hatırlanmıyor olabilirdi. Yaşadığım tüm somut şeyler gibi bunu da tamamen silerdim hafızamdan. Doğal olmayan bir sakinlikle yaşayıp uzaklaştığım her şeyle aynı kategoride kalabilirdi. Öyle olmadı çünkü yolun yarısında ailemi aradım, ışık hızıyla olduğum yere geldiler, arabadan inip ağlayarak bana sarılan abimi gördüm. Ben de ağlamaya başladım ve asıl kaza bu oldu. Artık ölmekten korkuyordum. Yine kendim için korkmayı beceremediğimiştim ama bu hâlâ düşününce boğazımın düğümlendiği gerçek bir korkuydu. Bu benim, yaşadıklarımı insanlarla paylaşamama nedenimdi.

YERLİ ALMANAK

- KARAHİNDİBA -

Muhtemelen üniversite öğrencisi bir komşum var. Benim bunca yıl dirsek çürüterek gelip zor ev kiraladığım binada bir ev sahibi. Partnerinin de güzel bir arabası var gezip tozuyorlar. Bak minik karahindiba, eğer benim komşum gibi büyüyebileceksen ne ala, hemen büyü. Yok yine benim gibi sabah meraya, akşam ahıra gezen koyun misali işe gidip geleceksen hiç büyüme. Nereye elimi atsam bir sorumluluk çıkıyor karşıma. Öyle çok büyük şeyleri yönettiğimden değil. Tamamen kölelik. Rafine zevklerim var hayatı bunlar için yaşıyorum dedikçe ‘ay sonu soğan yerim artık’ diye daha sık düşünmeye başladım. İnsanoğlu, erdem, emek gibi seni kerizledikleri birçok terimin içi bomboş. Hep ortalama üstü olduğunu, daha fazlasını hak ettiğini düşünerek geldin buralara. Senden sonra bir nesil geldi ki sırf var olduğu için her şeyi hak ettiğini düşünüyor. Her şeyde itiraz ediyorlar, asla kabullenme yok. Orijinal taraflarını bu çocuklara kaptırdın. Yakın zamanda cep telefonunu kullanamayan dede muamelesi görmeye başlayacağım. Elinde baston çocuk kovalayan hep sinirli dede. Bu dizeleri okurken sana hayatla ilgili çok iyi tavsiyeler vereceğimi düşünüyorsun ama hayatın öyle bir cümlelik bir özeti yok. En azından benim için yok. Versem bile kimseyi dinlemeyip kendin öğrenmeye çalışacağın için mesaj bir yere ulaşmayacak. Geleceğe dönüş üçlemesindeki Biff gibi sana bir almanak uzatmayı çok isterdim ama tüm eline geçecek olan bu dandik metin. Sana kendini konumlandırman için birkaç gerçeklikten bahsedeyim gerisine sen karar ver.

İki tane tutkun var. İlki müzik. Çok iyi müzik dinlersen ve üretirsen enstrümanlara hâkim, nadiren müzik bilgisi zengin insanlarla tanışıp çok nadir bulunan bir mutluluğu yaşıyorsun. Aşk gibi bir şey. Ancak bu coğrafyanın %80’i ile aynı

arabada müzik dinlediğin anda kapıyı açıp kendini dışarı bırakasın geliyor. Aşk gibi gelen o histen vazgeçemezsin, ülkenin %80'inden de vazgeçemezsin. Kendini bu çizgide konumlandır.

Diğer zevkin de arabalar. Yüz metre öteden arabanın silindir sayısını söyleyebiliyorsun. Ancak bunu söylediğinde seni geceleri kavşaklarda sıfır çizen bir denyo olarak tanıyorlar. Arabalarla çok ilgilenirsen testosteron kokusundan yanına yaklaşılmıyor. Az ilgilenirsen veya yaşadığın ülke yönetimi arabalara %280 vergi koymaya karar verirse de 30'lu yaşlarında ikinci el bir aile arabası alıp öve öve bitiremiyorsun. Bu arada 2021 model Porsche 911 Turbo S'i görmeni tavsiye ederim.

Hayat hep böyle iki ucu çiçekli tercihlerle dolu. Güzel kadınları sevebilirsin ama elde etmek zor, hayal etmek güzel ama hayatın tokadını yemeden gerçek dünyaya dönemiyorsun. Maneviyat diye bir şey var ama o kadar karakterli olmadığını ikimiz de biliyoruz :) Aileni, arkadaşlarını seviyorsun da kendini o kadar ciddiye alma. Dönüp baktığımda hatalarla dolu bir hayat görmüyorum. Tek tük hataların var ama genel olarak her şeyi doğru şekilde yaptın denebilir. Ancak sen doğru yapsan bile gördüğün gibi her şey istediğin gibi olmayabiliyor. Hayat da öyle bir şey. Hep bir denge hep bir ideali bulma yarışı. Doğrusu budur denebilecek bir noktası yok. Mutluluk güzel denebilir. Hayatın anlamı, uzayda neler oluyor bunları araştırmak güzel. Ortalama olmakta hiçbir sorun yok. Birkaç akıllı insan her şey için yeterli. Onları bul ve hayatının içine güzelce yerleştir.

ELİF

- YORGUN KAFA OLMAYAN KALP –

On dört yaşındayım; ailemin sevgisizliği ve benim de ergenliğimle evden kaçıp , tecavüze uğrayıp son durak olarak getirildiğim yetiştirme yurdundayım. Üç odalı bir grupta kalıyorum. Toplam sekiz kişiyiz. Ailen oluyor bir süre sonra o sekiz kişi.

O sekiz kişiden biri de Elif'ti. On dört yaşındaydı Elif; idrar kaçırma, ilaç içmeme gibi sıkıntıları vardı, bir yandan da zihinsel engelliydi. Yardımcı olmak için bazen kızarak bazen tatlı dille ikna ederdik onu. İki üç gündür yemesi içmesi azalmıştı Elif'in. Onun yemedikleri bize pay edilirdi. Biz de bu işe sevinmiştik, daha fazla yiyebiliyoruz diye kimsenin dikkatini çekmemişti bu durum.

Bir gece gene altına işemişti Elif, üstünü giydirmek için beni görevlendirdiler. Başkasının dolabındaki kıyafetleri giymek isteyince kızdım tabi; küfür etti, ben de ona ettim. Kendimi savunmak zorundaydım.

Işığı kapatıp odadan çıkarken, Elif hiç kavga etmemişiz gibi; "dedem gelecek benim görürsünüz," dedi. "Gelir gelir daha çok beklersin" deyip çıktım.

O gece yarısı sarsılarak uyandım "kalk, Elif öldü" seslenmesiyle. O sıra inanmadım. Hatta dalga geçtim. On dört yaşındaydı nasıl ölebilirdi ki. Hem benim tanıdığım kimse daha ölmemişti. İmkansız deyip bütün gece dalgaya vurdum. Ertesi sabah hiçbir şey açıklanmadı; "kimseye bahsetmek yok" dendi. Kahvaltıda helvanın da

olduğunun farkında değildim tabii, yıllar sonra aklıma geldi. Çok üzücüydü aynı evde yaşadığın insanın ertesi gün olmaması. Daha on dört yaşında... Günlerce odasına girilmedi. Geceleri o odadan ses geldiği anlatılıp durdu. Beni en çok üzen ailesini göremeden ölmesi oldu galiba. Bakamayacağınız çocukları yapıp onları bırakmak anne babalık mı?

Her zaman kalbimdesin Elif, her duamdasın, seni hala unutmadım.

BAŞKA BİRİNE AŞIK OLDUM

- EDWARD BLOOM -

Yaklaşık üç yıl olmuştu birlikteliğimiz başlayalı. Yumuşak iniş çıkışlarla ilerlemeyen, başlarda duygusal yoğunluğun en abartılı şekilde yaşandığı, gözlerin dış dünyaya tamamen kapandığı her -haydi çoğu diyelim- ilişki gibi zirveyi çabuk görmüş ve hızlı bir şekilde inişe geçmeye başlamıştı. Zor olansa inişe tek başıma geçiyor olmamdı. O hâlâ zirvedeydi ve ona orada yalnız olduğunu hissettirmemek için yorucu bir rol üstlenmiştim; aşıktım ve mutluydum. Ve rolü herhangi bir mecburiyetim olmadığı halde onu üzmemek için oynuyordum. Bırakırsam yere çakılırdı. (Bu düşüncem kibirimden değil; her fırsatta bana hatırlatılmasından kaynaklanıyordu)

Başta şımartan ilgisi boğmaya, değerli hissettiren kıskançlıkları bunaltmaya başlamıştı, ama gidemiyordum. "Ben artık yapamıyorum!" diyemiyordum. Çünkü zamanla duygusal şiddete dönüşen vicdan sömürüsüyle çocukluğumda annemle tanışmıştım. "Sen benim her şeyimsin!"le başlayan o ağır yükün sırtımda bir kambur olmasını çaresizce seyretmiştim. Kimsenin "her şeyi" olmamam gerektiği bilgisi vardı, ama bilinci gelişmemişti. Frodo'nun yüzüğü taşıdığı gibi taşımam gerekiyordu bu yükü; taşımayı ben seçmemiştim ama taşımakla yükümlüydüm.

Artık kamburumun acısı katlanılamaz hale geldi. Sırtımdan atmam gerekiyordu ve ben makul bir insan gibi karşıma alıp "artık taşıyamıyorum" demek yerine; "başka birine aşık oldum" dedim, telefonda, birden bire. Üstelik de böyle bir şey yokken. İnanmadı, kabullenmedi, ardı arkası kesilmeyen sorular sordu. Hayali birini

yarattım. Okuldan, arada bir karşılaştığım biri dedim, bir isim uydurdum, bir yüz, bir tip yarattım.

Ağlama krizleriyle geçen gecenin sonunda direncim kırıldı ve "belki de kafam karışmıştır, tanımıyorum bile. İlişkimizi böyle bir sebeple bitirmeyelim" demek zorunda kaldım ve sonrasında sırtımdaki daha da büyümüş kamburumla yeni hayatıma başladım.

Bir yıl daha sırt ağrısıyla devam ettirdiğim ilişkiyi nihayetinde bitirdim ama o gece yaptığım şey, ilişkinin geri kalanında da, bittikten sonra da kendimi hep suçlu hissettirdi bana. Bundan bir ders alabilmiş olmayı dilerdim ama hiçbir zaman ilişki bitirme konusunda makul bir insan gibi davranamadım.

Bir ilişkide yaptığım en acımasız hareket buydu. Önce kendime, sonra ona.

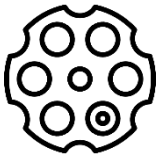

RUS RULETİ

- ROJDA AKSOY –

En büyük günahları hep romantik ilişkilerimde işledim. Beni olduğum gibi seven, bana güvenen, değer veren birinin tüm dengesizliklerimi kabul edeceğini (bir süreliğine de olsa) içten içe biliyordum sanırım ya da öyle olmasını umuyordum. Geriye dönüp baktığımda yaptığım hataları başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.

Bana yeterince aşıksa dengesizlikerimi görmezden gelir.

Beni yeterince seviyorsa kıskançlığıma katlanır.

Bana yeterince değer veriyorsa huysuzluklarıma aldırmaz.

İşte bu saçma ve çarpık düşünme şekliyle birçok ilişkimde karşımdaki kişiyi yaraladım. Bana verilen değeri bana ne kadar tahammül edildiğiyle ölçtüm. Öyle ya; iyi ve sevimli halimle beni zaten herkes sever, asıl mesele huysuz ve çekilmezken de sevilip sevilemeyeceğimdi.

Bence bu akıl yürütme biçimi tamamen yanlış değil. Yani evet, karşımızdaki insanı zor yönlerine rağmen sevebiliyor ve yanında durabiliyorsak bu oldukça değerli ama tüm ilişkiyi böyle negatif bir zemin üzerinden inşa ediyorsak o ilişkinin yıkılması kaçınılmaz.

Ben maalesef bu hatayı en çok aşık olduğum kişiye karşı yaptığımı başlarda fark edemedim. Böylece her geçen gün içinden kurtulmanın daha da zorlaştığı bir girdaba kapıldım. Başlarda küçük küçük yarattığım gerilimler tartışmalara sebep oluyordu fakat her seferinde sevgilimin bana geri dönmesi daha fazla risk almam konusunda beni yüreklendirdi. İnsanların kumar oynarken aldığı risk arttıkça heyecanları da nasıl artıyorsa ben de ilişkimde el yükselttikçe sonucun ne olacağını heyecanla bekliyordum. Sevgilimle el ele uçurumun kenarında yürümekle kalmıyor her seferinde bu yürüyüşü farklı tehlikelerle renklendiriyordum. Çünkü her defasında beni düşmekten kurtarıp kurtaramayacağını görmek konusunda daha büyük bir meraka kapılıyordum sanırım.

Küçük bir hatırlatma; böyle psikopat gibi anlattığıma bakarak beni yargılamanız çok üzücü olur. Bunları şimdi olduğum noktadan geriye bakarak yorumluyorum ama bu süreçler yaşanırken asla farkında değildim. Bahsettiğim heyecanı, gerilimi, korkuyu elbette hissediyordum ama bu duyguların sebebini ya da bunları yaratan koşulların ne olduğunu açıkça görmekten oldukça uzaktım.

Zaman geçtikçe ve kendimi tanıma konusuna eğildikçe geçmişimle de sık sık yüzleşmek zorunda kaldım. Aslında kendimi sevmek konusunda yeterince ikna olmadığım için bir başkasının da beni sevmesine inanamamış olmam beni bugün çok şaşırtmıyor. Onun bana olan sevgisine inanmam için her zorluğu aşmasını, bütün tuzaklardan zekice kurtulmasını ve beni böylece ikna etmesini beklemiştim. Fakat bugün dönüp baktığımda bunun hem sevgilime hem de bana karşı haksızlık olduğunu görüyorum. Artık sevildiğime inanmak için daha makul göstergeler kovalıyorum ama bir daha kimseye böyle eziyet etmeyeceğim konusunda hala kendime çok fazla güvenemiyorum. Sanırım damarlarıma bir zehir gibi yayılan bu duygulardan tamamen kurtulmak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Umarım o zaman gelene kadar yalnızlıktan ölmem.

ORMANDA ON KAPLAN GÜCÜ

- CANDEREL -

Yeni sevgili olduğumuz zamanlarda eşim bir kâbusunu anlatmıştı. Bir duvarın önünde duruyormuşum, bir kaplan bana saldırıyormuş, eşim bana yardım etmek istiyor ama yanıma gelemiyormuş. Kaplan her pençe atışında yere düşüyormuşum, o da her seferinde öldüğümü düşünüp gözlerini kapatıyormuş, ancak ardından çizgi film karakterleri gibi tekrar ayağa kalkıyormuşum. Bana bunları dehşet içinde anlatmış olsa da ben - diğer muhtemel düş yorumlarını bir kenara bırakarak- kendime bir takım paylar çıkardım. Evet, zayıftım, yeterli savunma mekanizmaları geliştirememiştim, çok darbe alıyordum ama ardından ayağa da kalkıyordum. Gücümü aldığım şeyin ne olduğunu bulduğumu sanıyorum, karşılaştığım tüm zorlukları alt etmiş değilim elbette, ama geri dönüp baktığımda ancak ‘’kötü’’ olmayı göze alarak hareket ettiğimde zorlukların üstesinden gelebildiğimi anladım. Eve geç geldiğimde babam beni kapının önünde uzun süre bekletip içeri aldığında ‘’neredeydin’ ’diye sorduğunda ‘’ dışarlarda sürtüyordum’’ diye diye bağımsızlığımı kazandım, bir ‘’sürtük’’ olmayı göze alarak. Daha fazla nasıl katkı verebilirim diye kafa yorduğum partim aniden ikiye bölündüğünde, ikisinden de ayrılabilmek için ‘’rahatına düşkün küçük burjuva’’ etiketini üzerimde taşımam gerekti. Çok sevip saygı duyduğum, hayatımı şekillendiren hocama bağlılığım hayatımı olumsuz etkilemeye başlayınca ‘’nankör’’ demesini göze alarak ondan koptum, hala rüyalarıma giriyor olması bunu yapabildiğim için kendimle gurur duymama engel olmuyor. Henüz evli değilken gebe kaldığımı tesadüfen öğrenip sağlığımı sormak için hiç değil, iğnelemek için hatırımı soran aile

dostumuzun kızına başım dik çok iyi olduğumu söylerken de ‘’ahlaksız’’ sıfatını göze almam gerekiyordu. Günlük hayatta utangaç ve içe dönük olan insanların olağanüstü durumlar için biriktirdiği bir güç vardır belki, belki psikolojide bunun bir adı da vardır, ben de el yordamıyla bunu keşfetmiş olabilirim, kim bilir…

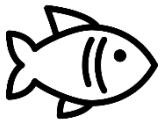

BEN BÖYLE İYİYİM

- HERZİ -

İngiltere'nin nehirlerinde ve denizlerinde yapılan bir araştırmada, bir şekilde suya karışan psikiyatrik ilaçlara maruz kalan balıkların, yaşadıkları güvenli alandan çıkıp, daha büyük balıklara yem olabilecekleri tehlikeleri alanlara gidebildiklerini gözlemlemişler.

Geçen yıl, pandeminin başı, henüz Covid Türkiye'de yeni görülmeye başlamış. İnternette bir sürü teori var, biri diyor ki, bildiğimiz düzen değişecek ve yeni bir düzen ortaya çıkacak.

Bu cümleyi okuduğumda, yataktayım ve uyumak üzereyim. İlk kez o zaman hissediyorum göğsümdeki sıkışmayı: Düzen mi değişecek? Benim bir sürü fedakarlıkla kurduğum kavgasız, gürültüsüz hayatım da mı değişecek? Ne kadar donuk olursa olsun bir düzen kurmuşum. Bozulmak zorunda mı?

Karanlık üstüme üstüme geliyor, daha önce tanımadığım bir his bu. Çok korkuyorum. Bana bir şey oluyor diyorum, göğsüm.. Bir garip. Eşim bana bakıyor, su iç diyor, dönüyor ve uykusuna devam ediyor.

Evden çalışmaya başlamışız. Sürekli evde olmaya çok hızlı alışıyorum. Sonsuza kadar evde kalabilirim diye düşünüyorum. Evden çıkmazsam düzenimin bozulmasını engelleyebilirmişim gibi. Çarpıntılarım tabii ki devam ediyor. O

günlerde terapistime söylediğim bir cümle var hiç unutmuyorum: Ben böyle iyiyim.

İşlerimi evden halledebiliyor, yemeğimi, yogamı, bakınca istediğim her şeyi yapıyorum. Çarpıntım kalkar kalkmaz başlıyor ve yatasıya kadar devam ediyor ama bir şekilde idare ediyorum. Eşim sabah akşam içerde bilgisayar oyunu oynuyor, çok fazla iletişimimiz yok ama kavga da etmiyoruz. Ben hakikaten böyle iyiyim.

Üniversite yıllarımda delicesine aşık olduğum ama bir türlü kavuşamadığım bir adam var. O sıralar, ortada görünür hiçbir sebep yokken onunla mesajlaşmaya başlıyoruz. Muhabbet ediyoruz, şakalaşıyoruz, ben sıkıntılarımı paylaşıyorum. Ortada tehlikeli bir durum yok.

İşler ne ara o noktaya geliyor, bilmiyorum. Sanırım çarpıntılarım için içtiğim ilaçlarla alkolün çok iyi gittiğini keşfetmemden sonrasına denk geliyor.

Artık her gün, her saat mesajlaşıyoruz, hatta arada telefonda da konuşmaya başlamışız ve ben de kendimi, onun da içinde olduğu hayaller kurarken buluyorum. Ama bu durumda hiçbir tehlike hissetmiyorum. Sanki olması gereken bu.

Her akşam düzenli bir şekilde aldığım ilaçların üstüne bir bardak bira içtiğimi, hatta zamanla bu biraların sayısının arttığını gören eşim de hiçbir şeyin farkında değil. Sadece bir akşam “İçme istersen” diyor ve sonra içeri oyununa geri dönüyor.

Yem olacağım tehlikeli sulara doğru yüzüyorum ama hiç korkmuyorum.

Ayık olduğum nadir zamanlarda bu durumda bir terslik olduğunu seziyorum, hatta bu zamanlarda mesajlaşmayı bitirmeyi denediğim oluyor ama neyse ki ilaç ve alkol kokteylim beni bu denemelerimden hızla uzaklaştırabiliyor.

Bir gece kanepede uyuyakalmışım. Elimde telefon ve mesaj ekranı açık. Eşim beni uyandırmak için geliyor ve mesajları görüyor.

Sonrasını pek hatırlamıyorum. En son eşimin kapıyı yumrukladığını ve benim de üstümü başımı parçaladığımı hatırlıyorum, bir de düğünümüzde çekilmiş bir fotoğrafımızı camdan dışarı fırlattığımı.

Hangisi hangisinin başa çıkma mekanizmasıydı kestiremiyorum. Bir şeylerden kaçarken çok feci hatalar yaptım. Bu sefer de bu hatalarla yazarak başa çıkmaya çalışıyorum belki, kim bilir…

PINAR, UNUTULMAYAN

- GORİLA VOLADORA -

15 yıllık arkadaşıma bile henüz 2 hafta önce “itiraf” ettiğim hayatımın en tatlı, en beklenmedik ama nedense hala canımı sıkan hikâyesini anlatacağım. Hikâyenin benim için unutulmaz olmasının sebepleri, bunu yaşadığım için kendimi sorgulama ihtiyacı hissetmemiş olmam ve aynı zamanda beni oldukça iyi tanıyan arkadaşımın da yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi görmememdi.

Üniversitenin ilk yılı. Yağmurlu bir bahar akşamı çok da samimi olmadığım (aslında hiç sevmediğim), bana nazaran fazlaca dışadönük bir arkadaşla rock konserine gitmeye karar verdik. Bu arkadaşım elbette başka bir arkadaşını çağıracaktı ve o arkadaşı da yalnız gelmeyecekti, bunu biliyordum çünkü hep böyle olurdu.

Konser başlamadan önce, kalabalık içinde buluşması zor olsa da sonradan gelen iki arkadaşı karşıladık. Kuzeniyle birlikte gelen ve minik grubumuza dâhil olan arkadaş, benim sevmediğim arkadaşla konser başlar başlamaz gözden kayboldu ve ben de yarım saat önce tanıştığım kuzen Pınar’la baş başa kaldım.

Pınar! Güzel veya çekici bir kız değildi. İkimiz de 18 yaşındaydık, fazla meraklı, fazla coşkulu ve biraz da insanda acımayla karışık merhamet uyandıran cinstendi. O gece kulağıma eğilip “bu gece ikimiz için de unutulmaz olabilir, eğer sen izin verirsen” demişti. Bunu duyunca canım sıkılmıştı, ona sonra geleceğim. Ama bu sıradan görünümlü ve bana göre pek bir özensiz giyinmiş kız arkadaşım, yine de “unutulmaz” olmayı başardı hayatımda.

Onda ilk olarak fark ettiğim bana karşı flörtöz tavırlarıydı. Daha önce hep karşı cinste gördüğüm o şuh bakışları atması (evet bu kelimeyi kullandığıma inanamıyorum, Yeşilçam ambiyansı yoktu kesinlikle), kulağımın içine nefesini sokarak(!) yayvan yayvan konuşması falan… Henüz dakikalar önce tanıştığım bir erkek şu şekilde davransaydı yüksek ihtimalle bunu taciz olarak algılar, ya bağırır ya da ortamı hemen terk ederdim. Ama Pınar! Çok zevk alıyordum her hareketinden, her sözünden.

Konser boyunca el eleydik. Romantik şarkıları birbirimizin gözlerinin içine bakarak söyledik. Sürekli güldük, bağıra bağıra kahkahalar attık. Sağa sola sataştık. Bana bira ısmarladı, cömertti de. Bazen de aynı şişeden içtik; aynı sigarayı aramızda döndük, acayip "cool"duk yani! Bir ara sahnenin ışıkları söner gibi olduğunda çıplak belimden tutup omzuma bir öpücük kondurdu. Gözlerine baktığımda benimle sevişmek istediğini net şekilde anlayabiliyordum. İçimi sevinçle birlikte garip bir güven ve gurur duygusu kapladı. Kendimle gurur duyuyordum. Sebebini anlayamıyordum ama içimde en çok gurur duygusu vardı.

Konser sona ermeye yaklaşırken ben Pınar'la öpüşmenin hayalini kurmaktaydım. Sabırsızlanıyordum. Elini omzuma atmıştı, bedenlerimiz bütünüyle yapışıktı artık ve emindim, öpüşecektik. Sonra bir anda beni bu ergen hülyalarımdan uyandıran o lanet cümleyi kurdu Pınar: "unutulmaz gece", "eğer ben izin verirsem". Bütün sihir bozuldu! Daha ne kadar izin verebilirdim ha? Her şey zaten açık değil mi sayın Pınar? Hayır, geri zekâlılığa asla tahammülüm olamazdı. Kendimi kurtardım onun bedeninden ve buraya geldiğim sevmediğim arkadaşı aradı gözlerim. Artık Pınar'ı onu sevmediğimden daha fazla sevmiyordum.

Pınar şaşırdı ama ısrar da etmedi. Ben şaşırdım. Şaşırmadığıma şaşırdım. Yani ilk kez hemcinsimle bu biçimde bir yakınlaşma yaşıyordum ve başkalarının büyük tepkiler vereceği, ayıplayacağı, belki de beni dışlayacağı bu deneyimim bana kendimi yaşıyormuşum hissi verdi. Ondandı bu gurur, Pınar'ın gözlerine bakarken içimi dolduran.

O gece gerçekten unutulmaz olabilirdi Pınar! Ama sen bütün atmosferi bozdun. Ya da ben bozdum. Sen düpedüz nezaket gösterdin işte, ben kibrinden beyni sulanmış bir piçtim. Unutulmaz bir geceydi, daha unutulmaz olabilirdi! Şu an her nerede ve kiminle yaşıyorsan, unutulmadın.

BENCE BENSİZ DAHA MUTLUSUN

- ETA CARINAE –

Nüfusu yüz binin altında Orta Anadolu'nun ücra ilçelerinden birinde, artık 2018 yılında olmanın verdiği özgürlükle el ele yürürken birden durup "sıpa, bence sen bensiz daha mutlu olursun" dedi. Bu gerçeği kendime yüksek sesle söylemeye ben bile çekinirken, pazardan aldıklarımızla sallanarak yürürken, üstelik dünyanın en normal şeyini, mesela "Hayatım gördün mü? Kirazın kilosu burada beş liraymış, keşke buradan alsaydık" diyormuşçasına rahat söylemesi beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu.

Şaşırmıştım; çünkü bunun sadece ben farkındayım sanıyordum. İki haftada bir gördüğüm adama ne kadar mutsuz olduğumu hissettirmediğimi, hayatın zaten böyle bir şey olduğu gerçeğiyle kendimce başa çıktığımı ve hatta bunun beni güçlendirdiğini düşünüyordum. Korkmuştum çünkü; artık bu gerçeği bilen tek kişi değildim. Ve er ya da geç bu konu bir sonuca bağlanmak üzere açılacaktı. Hadi Eta, yıllardır yaptığın gibi, rolünü iyi oyna, hızlı ama doğal bir tepki ver dedim kendime, mili saniyeler içinde.

"Hayır tatlım saçmalama!" demeli, söylediği saçma şeye hem şaşırmış hem de üzülmüş gibi yapmalı, dudağımı bir kaç saniyeliğine büküp, "Allah'ım, ben bu tatlı, bana aşık kadına neler söylüyorum, tabi ki bensiz yaşayamaz" dedirtmeliydim bu artık içindekileri saklayamayan adama. Yapamadım. Dudaklarımdan bir "olabilir, haklısın!" sözü döküldü. Sessizce yürümeye devam ettik, ama ikimiz de hissettik, ellerimiz o kadar da sıkı tutmuyordu artık birbirini.

Onun kafasından neler geçtiğinden habersiz, makul sevgili Eta beynimi kemirmeye başlamıştı. “Olabilir haklısın mı? Bu mu yani en iyi cevabın. Adam sana ne sordu kızım farkında mısın? “aşkım, evlenince iki balkonlu evde oturmayalım, hem biliyorsun ikinci balkon hep en dandik odada ve manzarasız oluyor. Üstelik kiler gibi kullanılıyor. Kim yıkayacak orayı sürekli” mi ? dedi. Alooooo! Kendine gelsene. İlişki elden gidiyor. 3 yıldır sürdürmek için didindiğin yegane şey. Senin bu ilişkiden başka hiçbir şeyin yok!

Düşündüklerini bilmiyordum ama bir yandan yürüyüp sol gözünün ucuyla da yüzümü izlediğinin farkındaydım. Sağ tarafım kuşatma altındaydı, çaresiz sola çevirdim yüzümü. Çarşıda hasbelkader ayakta kalmış, saatçiye, kitapçıya, döne.. Beni çıldırtacaksın sen! Yahu adam gidiyor ha, yarın gidecek bu adam, bir daha da gelir mi Allah bilsin, sen daha minik esnafın vitrinlerini izleyip, neden gelişemedi ki bu ülkenin ufak şehirleri, hala dönere niye bu kadar düşkünüz, gerçekten Yunan döneri daha mı güzel acaba diye geçir dur içinden. Koca diye de tavuk döner alır oturtursun nikah masasına kafasız kız! dedi diğer ses. Hoş geldin anne Eta, zaten ilk gelen nasıl sen olmadın, şaşırttın beni. Nefes alışverişlerim hızlandı. Sıcak mıydı hava çok, hatırlamıyorum. Ama sıcak hissediyordum. Cehennem böyle bir şey miydi? Tanıdığım herkes ses olup kafama girmiş, etrafıma büyük bir ateş yakmış boş bakışlarla benim sıradaki hamlemi bekliyordu. Ben de bekliyordum da, ne yapacağımı bilmiyordum ki.

Ama bildiğim şeyler vardı. Mesela; yumurtanın beyazını yiyememesi tamamen cinselliği ile alakalı bir mevzuydu. Babasına çok kızıyormuş gibi yapsa da annesinden daha çok seviyordu onu ve suçlu bulmuyordu. Godivada “sizde sütlaç var mı?” diye sorunca çok utanmıştı ve bu anı kolay kolay unutamayacaktı. En mühimi de, haklı olmasıydı. Onsuz daha mutlu olabilirdim, belki gittiği zamanlarda daha mutluydum da gerçekten.

Ama söylesenize dostlar. Kim o kadar hızlı kurtulmak ister ki onu saran zincirlerinden, hem kurtulup ne yapacaktım. Bu küçücük ilçede günümü gün edip

hayatımı mı yaşayacaktım. Kendimi cezalandırmak konforlu geliyordu. Şikayet edilecek bir sürü şey vardı mis gibi. Beni çalışmaktan, denemekten ve büyük ihtimalle bunların sonucunda hayal kırıklığına uğramaktan alıkoyan bir sürü engelim. Günah keçilerim sayısızdı. Çok rahattım.

Caddeden evin olduğu sokağa döndük. Yüzüne baktım, yüzüme baktı. “Cesur olmalısın, kendin olmalısın Eta, seni kısıtlayan kimse bırakıp gidebilmelisin, beni bile” dedi. Birinin sadece beni düşünerek söylediği ilk cümle olabilirdi bu. “Haklısın, ama o kadar alıştım ki varlığına, sensiz kendimle ne yapacağımı bilmiyorum” dedim. Gözlerimle. O da gözleriyle söylemişti zaten. Sorun yoktu.

Birkaç ay içinde bu sessiz anlaşmayı uygulamaya başladık, içimizden biliyorduk da mevzunun ne olduğunu, kimse dışından söyleyemiyor, sorumluluğu üzerine açıkça alamıyordu. Sonrası öfke nöbetleri, kavgalar, beni bırakmalar, ağlamalar, barışmalar, yeniden küsmeler ve benzeri bildiğimiz ayrılık öyküleri. Kısa küsmeler yerini uzun küsmelere; uzun küsmeler yerini başkalarıyla vakit geçirmelere bıraktı.

Bugün dönüp bakınca neredeyse üç yıl geçmiş üstünden, yani kendi kısa tarihimizde birbirimize ayırdığımız vakitle eş. O kadar zaman akıp gitmiş. İçtenlikle teşekkür ederim sana, benim için yaptığın en doğru şey bana bu gerçeği hatırlatmandı. Haklıydın. Sensiz yaşamaya cesaret ettiğim günden beri daha mutluyum.

ÖLÜMLE OYNAŞMAK

- MEHMET CAN KAYA -

Gözlerimi açıyorum. Uyandım. Her gün olduğu gibi... Hep derler ya; yeni bir gün. Bana sanki hep aynı güne uyanıyormuşum gibi geliyor. Tabi ki bunun, tamamen benim bakış açımdan, psikolojik sıkıntılarım ve kendimle konuşmakta zorlandığım bazı gerçeklerden kaynaklı olduğunu biliyorum ya da öyle sanıyorum.

Her neyse yeni kalktık, bunların sırası değil şimdi. Kahvemi yapıp balkona geçiyorum, sigaramı sarıp, doğan güneşe bakıyorum. Koşturmaya başlayan ve bir saat sonra aralarına katılacağım insanlara. Her biri ben olabilirdim. Çok küçük şanslarla şu anda buradayım. Yolda arabası bozulan az ilerideki orta yaşı biraz geçmiş, muhtemelen emekliliği gelince köye yerleşmeyi planlayan amca veya alt katta mezun olduktan sonra çok acayip şeyler olacağını düşünen ama bugünden daha kötü günler görecek başka şehirden gelmiş üniversite okuyan gençlerden biri. Ya da üç gün önce üst katta yalnız başına ölen teyze.

Herkes olabilirdim, ama şimdi buradayım, bu balkonda. Albet Camus'un "kahve mi içsem yoksa intihar mı etsem" sözünü şimdi daha iyi anlıyorum. Ben yanına bir de sigara ekledim. Bugün de ölmedim, belki yarın da ölmeyeceğim. Kendimi öldürmeye de pek niyetim yok. Fakat herkesin bildiği ama kimsenin tam olarak idrak edemediği bir gerçeği, tüm damarlarımda, bedenimin her hücresinde hissediyorum:

Bir gün hepimiz öleceğiz.

Sigaram yarıya geldi. Kahveyle eşit içmeye çalışıyorum. Geçmiş geliyor bazen aklıma, nedense hep hüzünlü veya dramatik olaylar. Ya güzel kardeşim -diyorum kendime- hiç mi eğlenmedik, hiç mi zevkin dibine vurmadık, hiç mi bitmeyecek gibi dans etmedik, yüzmedik, kahkahalar atmadık. O yüzden zihnimi geçmişten uzaklaştırıyorum çünkü beni sadece depresif yapıyor.

Geleceğe bakıyorum, bir iki yıl sonra daha iyi olacak, hayatımın kadınını bulacağım, tatlı çocuklarım olacak. Tabi tabi... Çocuğuma da aynı şeyi mi öğreteceğim, "bu hayatı tam olarak çözemedim ve bu ızdırabımı annenizle evlenip sizleri yaparak atlattım. Siz de çok farklı şeyler yapmayacaksınız, boş verin" mi diyeceğim? Hayır.

Sigaramın son nefesleri ve ben geçmişten sıyrıldım, uzak hatta birazdan kahvaltı yapıp işe gideceğim yakın geleceğin illüzyonunda da değilim. Bu "an"dayım. Sigaramın dumanıyım, içimde hücrelerime yayılıp o sahte rahatlama hissini verişine ama bir yandan da onları yavaş yavaş öldürüşüme tanık oluyorum.

Hayatla bu an'da kalarak sakinleşebiliyorum çünkü diğer hiçbir şey gerçek değil, hepsi zihnimde geçen ve sonra duygulara dönüşen sahte illüzyonlar.

Sigaram bitti. "An" da bitti. Peki şimdi. Bir gün "şimdi" de olmayacak, bütün bu sistem kapanacak. Kendimi ne dini, ne mistik yalanlarla kandıramam. Ölümü deneyimleme şansım bile olmayacak, e o zaman nedir korku? "Ben" öleceğim. Off çok önemli bir varlık, zihin yok olacak. Vay be... herkes bir "ben" sonuçta, niye bunu benimseyemiyorum. Ölümüne kaçıyorum ölümden. Ne faydası var ki bu korkunun. Nasıl yaşanılacağını değil, nasıl ölünmesi gerektiğini öğrenmeye çalışıyorum. Birileri ölmeli ki birileri doğsun, yaşam bir yolunu bulur.

Böyle savaşıyorum ölümle, her gün. Adına mücadele denirse tabi.

Kazananı belli bu maçın.

Sanırım sadece yarışmaya katılmış olmaktan memnun olmak gerekiyor.

O yüzden ölümle savaşmaktansa, ölümle oynaşmak daha makul görünüyor.

BEYAZ ATLI

- COGGYWRITER -

Hemen hemen her gece rüya gören biriyim. Fakat iş yazmaya gelince, hangisini yazayım diye çok düşündüm. Siz hiç aynı rüyayı birden fazla kez gördünüz mü? Ben gördüm. Aynı rüyayı beşten fazla kez gördüm. Bu konuda çok net konuşabilirim, çünkü yıllardır gördüğüm rüyaları not ediyorum. Azrailin boğazımı kestiğini ve ruhumun yükseldiğini bile gördüm. O derece yaratıcı rüyalar. Daha neler neler.

Büyük bir demir kapıdan içeri giriyorum. Hava puslu ve gri. Girişte beni kocaman bir bahçe karşılıyor. Hani korku filmlerindeki akıl hastanelerinin büyük yemyeşil bahçeleri var ya, işte ona benzer bir yerdeyim. Evin duvarları bile sarmaşık kaplı.

Girişte kapı kendiliğinden açılıyor. Kocaman bir hol ve yerde mükemmel İtalyan mozaikleri. Geniş basamakları olan simsiyah trabzanlı bir merdiven yukarı doğru çıkıyor. Merdiven boyunca duvarlarda aile fertlerinin tabloları var. Abim kardeşim annem babam ve yeğenlerim. Üst kata gelince kardeşim karşılıyor beni. Hiç konuşmadığı halde beni engellemeye çalışıyor. Ondan kurtulunca abim ve babam geçiyor karşıma. O büyük odaya girmemem için kollarımdan tutup aşağıya indirmeye çalışıyorlar. Kurtuluyorum onlardan ve bir anda kayboluyorlar. Odanın kapısını açıyorum. Annem tüm güzelliği ile karşımda. Ellerini, avuçlarını öpüyorum. Sımsıkı sarılıp, " seni çok özledim annecim, seni çok seviyorum" diyorum. Beni öpüyor ve" ben de seni canım oğlum” diyor. Bir anda kayboluyor.

Koskoca odada yapayalnızım. Telaşla diğer odalarda annemi arıyorum. Ev bomboş. Koşarak merdivenlerden inip evden uzaklaşıyorum. Bahçedeki demir kapıdan çıkıp, olabildiğince koşmaya başlıyorum. Karşıma yeşil çalılardan bir labirent çıkıyor. Bir o yana bir bu yana derken çıkışı buluyorum. Beyaz bir at bana bakıyor. Biniyorum ve umarsızca uzaklaşıyorum oradan. Bir an arkamda beş-altı tane atlı var. Hiçbirini tanımıyorum. Bana sürekli "dur" diye bağırıyorlar. Onlar dur dedikçe daha da hızlanıyorum.

Nihayet uzaklaşınca yavaşlıyorum. Her yerde rengarenk balonlar. Gelin, damat ve konukların olduğu bir düğün bu. Aralarından at ile geçerek bir uçurumun kenarına geliyorum. Attan inip derin bir nefes alacakken, biri beni arkamdan itiyor.

Uyandığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Boşlukta aşağıya düşmek ne kadar korkutucu olsa da, yaşadığım o tarifi olmayan kalp çarpıntısı o kadar iyi geliyordu.

Bu rüyayı defalarca gördüm. Bazen korkutucu ama genelde hep mutluluk veriyor. Çünkü içinde annem var.

Annecim seni çok seviyorum ve çok özledim. Işıklar içinde uyu.

KOLTUKTAKİ HAVUÇ LEKELERİ

- DALGIN CANBAZ -

Annemin evinde dördüncü günümüzdü, beraber geçirdiğimiz dördüncü yılımız, oğlumun dört ve benim nerdeyse kırkıncı yaşımdı. Tam olarak olmasa da on dört yıl ayrı kalmıştık.

Örtü kaymış, soyduğunuz havuçlarla, kanepemi batırdınız mı dedi? Hayır batırmadık dedim, ama içimden bir şeyler atmıştı tekrar. Bunun üzerine tekrar tartışmaya başladık ve oğlum tartışmayın dediğinde ayıldım. Dört yıldır aşağı yukarı bu şekilde bir sürü tetiklenme anlarım ve tartışmalarımız oluyor. Aslında yirmi iki yaşımda onun yanına taşındığımdan beri böyle. O kadar katmanlı bir hal ki, yıllarca çözümlemeye çalışıp tekrar tekrar bir sevgi, bir öfke halinde bulmam ona karşı, beni kahrediyor. Kendimi tanıdıkça, tartışmaların kaynağını bulmaya başladım ama hala bu kısır döngüden kurtulamıyorum. Sürekli, kendimi ona kanıtlama halinde bulduğumu görüyorum mesela. Araba kullanırken, yolu bulamasam, bir türlü yönleri öğrenemezsin der patlarım, heykel yerine ‘Uluslararası İlişkiler’ okusaydın ya, biraz az heykel yapsan, senin de projelerin bitmiyor der, anlaşılmamamın ve mesleğimin iş olarak görülmemesi nedeniyle içim paramparça olur. Sizin için, şunları, bunları yaptım ama sen görmüyorsun, yoruldum artık der, hayatımızın kısır döngüsünden acı çekerim.

Tartışmalarımızın kaynağının ona karşı içimdeki yetersizlik duygusu yüzünden olduğunu anladım, belki onunkinin de bana karşı. Daha önce de bahsetmiştim, hayatımdaki bütün kadınlara karşı çok dikkatliyim, iyi bir dinleyiciyim, kendi önceliklerimi unutacak kadar onlara öncelik veriyorum. Bunun nedeninin, terk

edilme şeması olduğunu ve her şeyin kaynağının, önce annemi sonra diğer kadınları kaybetmemek olduğunu bir kaç senedir tanımladım. Ve bu insanlara net ve dürüst olursam, tepki verirsem, tartışmalardan kaçınmazsam kaybetmeyeceğimi yeni yeni hissetmeye başladım. Hala çok yolum var ama çok çabalıyorum.

Bu haftaki bu anım üzerinden gözlemlediğim ise şu oldu, annemin kanepeleri üzerinde görmek istemediği lekeler, o güzel yüzünde görmek istemediği kırışıklarla bağlı olabilir miydi? Kaybetmek istemediği, beş erkek, bir üvey anne ve dedenin arasından söküp aldığı düzeni ve yaşamı mıydı? Kalbimin sızısı, hem onun, hem benim kadınlığım içindi. Yaşamını daha anlamlı kılabilmek isterdim. Ama bu da onda kızdığım, olduğunu düşündüğüm kontrolcülüğe girmiyor muydu? Anaçlık, korumacılık ve kontrolcülük birbirine karışan kavramlar mıydı? Yoksa sağlıklı gelişmeyen ego halleri sonucu, birbirimiz üzerinde uyguladığımız güç savaşları mıydı? Hem bu kadar sevip, hem bu kadar kızabildiğim kimse yoktu hayatımda. Onun hayatının devamı için daha üretken, daha doyumlu bir hayat diliyorum, aramızda da daha sağlıklı bir bağ oluşmasını.

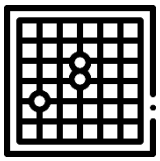

DÜNYANIN SONU

- SATURNUSLOG -

Normalde çok fazla rüya görürüm ve çoğunu da hatırlarım. Ancak pek azını uzun süre aklımda tutabilirim. Birkaç ay önce bana çok gerçekçi gelen ve unutamadığım absürt bir rüyamı anlatmak istiyorum.

Okyanus kıyısından geçen dağ ile okyanusu birleştiren bir otoyolun ortasında dört kişi, birbirimizi tanımadan öylece duruyorduk. Birdenbire otoyoldan geçen araçlar da bizimle durdular. Arabalardan inen insanlar dehşet içinde okyanusa bakıyorlardı. Okyanus yükseliyordu. Telefonlarımıza bildirimler gelmeye başladı. Dünyadaki bütün sular yükseliyordu. Sebebi bilinmiyor, herkes korkuyordu. Bazı ülke ve şehirler sular altında kalıyordu.

Suların yükselmesiyle inanılmaz bir balina popülasyonu ortaya çıkıyordu. Bulunduğunuz yer artık bizim evimiz der gibi… Denizler taşıyordu. Balinalardan biri, bekleyen biz dörtlüye yanaşıp, “Birkaç gün içinde dünya tamamen sular altında kalacak. Bunu önleyebilmenizin, yaşayabilmenizin tek yolu bir yolculuğa çıkmanızdan geçiyor. Bu yolculukta, dünyayı baştanbaşa geçerek dünyanın kendisine karşı bazı bilmeceleri ve oyunları kazanmanız gerekiyor. Üstelik kaybettiğiniz ya da yanlış cevap verdiğiniz her bulmaca sonunda başlangıç noktanıza döneceksiniz” diye zihnimize telepatik bir şekilde fısıldadı ve sürüsüne katılarak uzaklaştı. Şok içerisinde balinanın söylediklerini idrak etmeye çalışırken, gruptan biri peki ya başlangıç noktasından değil de sondan başlarsak o zaman da sona mı döneriz yanlış yaparsak, yoksa bu yanlış bizi başlangıca mı götürür? diye sordu.

Sorulması gereken en mantıklı soru olmasa da merak uyandırıcıydı. Özellikle de kısıtlı zamanımız olduğu düşünülürse. Ardından bir fikir ortaya atıp başlamayı teklif ettim. İki kişi sondan iki kişi ise baştan başlayacaktı fikrime göre ve başa dönülmesi durumunda zaten iki kişi en baştan geçilmesi gereken testleri geçmiş olacaktı. Eğer başa dönülmezse bu durumda daha çabuk bitecekti bulmacalar. Grubun diğer üyeleri de bu fikri onaylayınca işe koyulmuştuk.

Işınlanır gibi başlangıca ulaşıp birkaç oyunu ve bulmacayı zorlanarak da olsa geçtik. Bulmacaların hepsi mantık ve safi zihinle çözülmesi gereken bilmecelerden ya da oyunlardan oluşuyordu.

Orta noktaya ulaşmamıza ramak kala, bir GO oyunuyla karşılaştık. Acayip bir şekilde, dünyayı baştanbaşa geçen bu oyun/bulmaca çizgisi babaannemin evinden geçiyordu. Bütün ailem orada ve herkes panik halinde en değerli eşyalarına sarılırken, bana bağırıp o kıyamette bile bir şeyler yapmaya çalışan beni engellemeye çalışırken, dünyanın kendisine karşı GO oynuyordum. Bağıran, küfreden kaosa sırtımı dönmeme rağmen stratejim zayıflıyordu. Bu oyunun kritik ve konum olarak stratejik olması da beni kör etmiş olacak ki takım arkadaşımın ortadan kaybolduğunu oyunun ortasında fark ettim.

Oyunu kazanabilme ihtimalimi, takım arkadaşımı kaybetme, aileme yenilme ve cesaretimi kaybetmemle bertaraf etmişken stresten ter içinde çalan alarmıma uyandım.

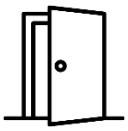

TIK TIK

- BİR BAŞKA DÜNYADAKİ -

Başıma gelen gülünç olaylar, başıma geldiği an bana değil başkalarına komik gelir. Genellikle ben durumun komikliğini ya da gülünç tarafını, üzerinden biraz zaman geçtikten sonra fark edebilirim. Şimdi anlatacağım durumda da öyle oldu. Okuldan yeni mezun bir hemşire olarak özel hastanelere iş başvurusu yapıyorum. Ne kadar para verdikleri ilk aşamada düşündüğüm en son ayrıntı. Amacım bir işe girmek ve deneyim kazanmak. Özgeçmişimi bıraktığım yerlerden bir kurum, başvuru yaptıktan iki hafta sonra beni görüşmeye çağırıyor. Acemi bir mezun olarak kendimi en iyi şekilde ifade etmeye çalışıyorum. Şu okuldan mezunum, şöyle bir anlayışım var. Maaş beklentim konusunda bir fikrim yok; “Siz ne düşünüyorsunuz?” diye soruyorum. Teklifini söylüyor. Beklentimin de altında bir ücret ama olsun diyorum içimden. İlk birkaç ay bu maaşla devam edin diyor hastane yöneticisi, bir iki ay sonra maaşına güzel bir iyileştirme yaparız diye ekliyor. Çalışma saatlerinde mesai, kabul. Hemen yarın başlayın o halde.

İşe başlıyorum. Hastane çok yoğun, iş arkadaşlarım bana işi ve işleyişi öğretiyorlar. Çok ılımlı ve çalışkan bir kızım. Ben bu genel kabul halindeyken, hastanenin içindeki dedikoduları da yavaş yavaş öğrenmeye başlıyorum. Birbirimize yakınlaşmaya başladıkça; “Ee sen ne kadar maaşa anlaştın?” soruları geliyor. Söylüyorum, rakamı duyan herkes benim için çok üzülüyor. Ama diyorum birkaç sonra iyileşme olacak. Yalan o iş diyorlar. Meğer hastanenin mali durumu hiç iyi değilmiş. Hatta küçülmeye gidiyormuş. Değil zam almak, maaşın zamanında verilirse şükret diyorlar. Dedikleri gibi birkaç ay içinde küçülme adı altında işten çıkarmalar başlıyor. Hatta bana işi öğreten deneyimli hemşire arkadaş bile gidiyor. Çalışanlar azaldıkça benim iş yüküm artıyor. Artık birkaç katta birden çalışıyorum.

Sabahtan öğlene kadar birinci kat hasta muayenesi, öğleden sonra zemin kat ameliyathane, çıkışa kadar kalan sürede de ikinci kat hasta bakımı ve tıbbi cihaz sterilizasyonu.

Bu yoğun dönemde sürekli kapı tıklatıyorum. Doktor odası, hasta odası. Tık tık tık, doktor hanım hasta muayene için hazır. Tık tık tık affedesiniz, girebilir miyim ilaç saati. Tık tık, doktor bey imza için gelmiştim. Tık tık hasta hazır, tık tık örnek getirdim uygun musunuz? Hayatımın her anında kapılar var. Sürekli kapı tıklatıyorum. İş çıkışı eve girerken evimin kapısını ya da içerden dışarı çıkarken tuvalet kapısını tıklattığım zamanlar oluyor. Deli gibi oradan oraya koştururken, maaşımın yükselmesi için yönetici ile konuşma provaları yapıyorum kafamda. Ha bugün ha yarın derken, bir türlü cesaret edemiyorum. Sekizinci ayımı doldurmuş artık yeter noktasındayım. “Kimse nasıl yüksek bir tempoyla çalıştığımı görmüyor mu?” diyorum. Yok kimse beni görmüyor, herkes iş yürüsün gerisi önemli değil diye düşünüyor.

Bir gün tüm cesaretimi toplayıp konuşmak için yöneticinin kapısını tıklatıyorum. “Hakan bey merhaba, müsait misiniz bir şey konuşmak istiyorum?” Sesim nasıl cılız çıkıyor, heyecandan yutkunma krizim geliyor yine. Sanki suçluymuşum gibi hissediyorum. “Tabi tabi gelin” diyor. Koltuğun ucuna oturuyorum ezile büzüle; “Bildiğiniz gibi çok yoğun çalışıyorum, giden arkadaşlarla birlikte iş yüküm de arttı. Sekiz aydır maaşım bu, acaba vadettiğiniz iyileştirmeyi artık yapabilir misiniz?” diye soruyorum. Cümlemin bitişiyle, bahaneler, hastanenin durumu vs vs sıralamaya başlıyor. Nasıl başım dönüyor, o konuştukça bayılacakmışım gibi hissediyorum. Evet, tabi, hı hı diyerek konuşmaya dahil olmaya çalışıyorum. “Biraz daha sabret” diyor, “az kaldı senin durumunu öncelikli olarak değerlendireceğim” diye devam ediyor. “Peki çok teşekkür ederim” diyorum usulca kalkıyorum koltuktan ve ağır ağır yürüyorum. Çıkarken önümdeki kapıyı tık tık iki kere tıklatıyorum.

Arkama dönüp bakıyorum, göz göze geliyoruz. Gülümsüyorum utanarak. Gülmemek için zor tutuyor kendini. “Pardon” diyorum usulca. Yaptığım saçma hareketin nedenini bir ben biliyorum. Yalnızca ikimizin olduğu odada dışarı çıkmak için kimden izin alıyorum. Bu kapı nereye açılıyor. Benim artık buradan gitmem gerekiyor. Çok yorgun hissediyorum. Çıkıyorum odadan ve çıkıyorum o kurumdan. Bir süre kapı tıklatma alışkanlığıma devam ediyorum. İlk zamanlar bu duruma canım sıkılıyor sonra gülüyorum halime. Zaman geçtikçe tıklatmayı unutuyorum. Şimdi o acemi tık tık halimi gülümseyerek anımsıyorum.

HAVUÇ

- CLEMENTINE -

Üniversitedeyken mülakatlarda nasıl cevap vermemiz gerektiğine dair bir seminere katılmıştım. Konuşmacı size değiştirmek istediğiniz, olumsuz bir özelliğiniz sorarlarsa sanki olumsuz bir özelliği olumlu gibi göstererek cevap verin demişti. Örnek olarak da "Mesela çok mükemmelliyetçiyim. İşleri tam olarak yapmadan asla rahat edemiyorum diyebilirsiniz." demişti. Şimdi ben size kendi mükemmeliyetçiliğimden ve bu durumun bana dayattığı bütün o yıpratıcı duygulardan bahsedeceğim. Bu öyle plaza ortamlarında parlak ışıklar altında statünün yıkılmaz bir kalesi gibi gösterilen bir mükemmeliyetçilik değil. Tam tersi, insanı içten içe çürüten, yürüdüğü yollarda ayağına batan, bir adımını bin adım yapan bir mükemmeliyetçilik.

Birinci sınıfta okuma yazmaya geçtiğimde elması kızaran ikinci öğrenciydim. Bütün arkadaşlarım bana imrenirdi, oysa benim gözüm kızaran o birinci elmadaydı.

Hani sınıfta doksan aldığı için ağlayan inek bir çocuk vardır ya işte o bendim.

Liseyi okul dokuzuncusu olarak bitirdim. Kocaman afişin üstünde başarılı olanlar listesinde adım yazarken ben neden birinci olamadım diye kendime eziyet edip durdum.

Kız arkadaşlarımla gezmeye gitmek istediğimde kıyafetimin çorabımla uyumlu olmadığını fark edip gitmekten vazgeçtiğim olurdu.

Arkadaşlarıma bir etkinlik tavsiye ettiğimde eğer etkinlikte ufak bir pürüz çıkarsa neden onları güzel bir yere getirmedim deyip kendimi suçlamaktan eğlenceyi kaçırırdım.

Yemek yaptığımda birisi yemeğime dair onlarca övgünün yanında biraz daha tuz koysaydın keşke dediğinde beceriksizliğimi ilan ettim.

İlişkilerimde en fedakar, en iyi partner olduğumu kanıtlamak için sürekli çıkmaz sokağa girdiğimi kabullenmeden sokağın sonuna kadar koştum.

Bir süre sonra en iyi olamadığım için koşularımı ertelemeyi seçtim. Erteledikçe yapılacaklar listeme yenileri eklendi. En iyisi olmam gerektiğine inandığım için yeterince iyi olabilmeyi ıskaladım.

Kendimi bildim bileli, sanki burnumun ucunda bir değnek varmış ve o değneğin de ucunda bir havuç asılıymış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ve ben ne yaparsam yapayım o havuca bir türlü ulaşamadım.. Neden ömrüm boyunca o havucun peşine düştüm. Mükemmel olmazsam yeterince sevgiyi, değeri hak etmediğime ve var olmak için kendim olmam değil mükemmel olmam gerektiğine inandım. Mutluluğun başarıya, başarının ise mükemmelliğe bağlı olduğunu sandım. Bu yüzden de hep kendim olmayı erteledim. Şimdi ertelediklerimi bir bir tozlu raflarından çıkarıp hayatımın tadını çıkarmayı öğrenmeye çalışıyorum. Umarım bir gün mükemmel olmamanın normal bir şey olduğunu içselleştirmiş olarak devam edebilirim hayatıma.

BUNU YAPAN BEN MİYİM

- MATRUŞKA -

Televizyonda, internette hep görür, nasıl olur derdim aile içi şiddet haberlerine. Bir ilişki nasıl bu hale gelir, bu hale gelmeden önlem alınmaz mı, insanlar bu işte bir yanlışlık var demez mi, diye hayıflanır dururdum.

Evliliğimin on ikinci yılıydı. Âşık olarak ama mantığımı da ortaya koyarak evlendim. Çocuklarımız oldu. Kendi halimizde yaşayıp gidiyorduk. Çocuklarımın yaşları birbirine çok yakın, işim yoğun, evdeki sorumluluklarım çok fazlaydı. Ağır geliyordu hepsi. Eşim de çok yoğun çalışıyordu. Hala öyle…

Romantik ilişkilerimde pek çok kadının yaptığı hatayı ben de yaptım: Karşımdakinin beni ve ihtiyaçlarımı ‘ben söylemeden’ anlamasını bekledim. Anlamayınca da gerildim, gerildikçe sinirli, sağa sola saldıran biri olup çıktım. Hâlbuki ataerkil yetişen, yediği önünde yemediği arkasında bir Türk erkeği bunu nasıl anlayacaktı ki? Haftalarca süren küslükler, aynı evde dünyayı birbirimize dar etmekten başka ne işe yarardı ki? Annemden bilinçsizce aldığım davranış kalıpları annemi mutlu etmiş miydi de beni edecekti?

Yine gergin olduğum bir akşam –şükür ki çocuklar babaannedeydi- üzerine yürüdüm. Eften püften sebepler. Hatırlamıyorum bile. Vurmaya başladım, kıyamadı bana, vurmadı. Kışkırtıyordum bana vurmasını istercesine. Boğazıma yapıştı. Soluksuz kaldım. Bıraktı en nihayetinde. Hırsımı hala alamamıştım. Üzülsün, acı çeksin istiyordum. Polisi aradım, şikâyetçi oldum. Dedim ya

geleneksel yapıyla yetişmiş, çevresinde tanınan, itibar gören biri eşim. Konunun komşunun içinde, “el âlem ne der tanrısı” yakamızda geldi polis. Arayı bulmaya çalıştılar. Sonrası cehennem azabıyla geçen günler…

Bir zaman sonra psikoloğa gittim. Olanları anlattım. Kaygı bozukluğum olduğunu, bu kadar sorumluluğun düşünme mekanizmamı bozduğunu söyledi. Hafif bir antidepresana başladım. İki ay içinde kendimi toparladım. İlacı bir yıl kullandım.

Hatalarımı fark ettim. Yardım istemeye başladım. Arkadaşlarımdan, ailemden, eşimden ve hatta çocuklarımdan... İnsanların davranışlarını değiştiremeyiz belki fakat bu davranışlara verdiğimiz tepkiyi değiştirebiliriz. “Güçlü kadın” imajından kurtulmalıyız. Ve insanların bizi anlamasını beklememeliyiz. Biz kendimizi ısrarla anlatmaya ve anlaşılmaya çalışmalıyız. Her şeyi tek başına yapacak “on kaplan gücünde Fantom” değiliz.

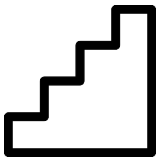

NASİHATLER GÜZERGAHI

- SEHVENLİ –

Zihnim beni geçmişim ve geleceğim arasında bir yolculuğa çıkarıyor. Unutulmuş, terk edilmiş, harap olmuş bir şehre girer gibi bakıyorum o zamanlara. Biraz hüzün biraz gülümseme eşlik ediyor hislerime. Tedirginim biraz da. Tanıdık gelen izler var şehrin kaldırım taşlarında. Takip ediyorum izleri. Çocukluğumun mahallesindeyim ve hayatıma temas etmiş herkes de orada şimdi. Ve ben seyre dalmışım izliyorum kendimi ve diğerlerini.

Sürekli hasta olan ufacık tefecik bir kız çocuğuydum. Ebeveynlerim geçim derdiyle uğraşan pek de çocuklar ve gelecekleri ilgili planlar yapacak bilinç düzeyinde bireyler değildiler. Ben kendi halinde yaşayıp gidiyordum sanki. Derslerimde başarılıydım ama geleceğim için pek de önemi yoktu bu başarının. Engelli bir bireydim. Sınırlarım çizilmişti çoktan. Hayallerimin, düşüncelerimin kimse için önemi yoktu. Ticaret lisesine gitmeme karar verildi. Mahallemizde, ticaret lisesini okuduktan sonra, devlet dairesinde memur olan engelli bir abla vardı. Bana biçilen rol model de bu abla olmuştu. Ben ise hukuk okumak istiyordum. O kadar uzak bir ihtimaldi ki bu isteğim, beni ne duydular ne de dinlediler. Açıkçası ben de fazla direnç gösteremedim. Çünkü hiç okula gönderilmemek de vardı. Neden bu kadar kolay razı geldim onların beni bu şekilde yönlendirmelerine bilmiyorum. Neden benim için çizdikleri sınırları aşmak için çabalamadım ki? İnsan sınırları olan bir varlık ama sınırımızın nereye kadar uzadığını ya da nerede bittiğini bilmiyoruz ki…

Hayal gücümüz, emellerimiz, beklentilerimiz sonsuza kadar uzanıyor. İnsan kendini aşabilen bir varlık iken birileri size ‘’buraya kadar senin işin ya da ancak bu kadarını yapabilir bu kadarıyla yetinebilirsin’’ diyor. Veya sana bir etiket yapıştırıp kendilerince seni bir şeylere layık görüyorlar ya da onun dışında tutmaya çalışıyorlar. Heveslerin kırılmış bir şekilde sen de bu duruma razı geliyorsun.

Geriye dönüp baktığımda, olup bitenler karşısında böyle duyarsız kalışımın tek açıklaması, bir şekilde hayatımdan keyif alıyordum diyebilirim. Hayat zordu ama bir o kadar da eğlenceli geçiyordu. Çok iyi anlaştığım arkadaşlarım oldu hep. Birlikte oynarken, güler eğlenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Herhalde bu eğlenceli anlar bana hayatımda olan biten şeyleri sorgulama imkânı vermiyordu. Ya da ben kolay yolu seçiyordum. Düşünmüyordum. Lise son sınıf zamanlarında bir abla ile tanıştım. Filiz abla bizi sürekli yanına çağırır, oturur sohbet ederdi. Sonra daha çok vakit geçirmeye başladık. Kendisi çok zeki, geleceğe dair planları olan, ileri görüşlü bir kişiliğe sahipti. Bize hem ablalık yaptı hem de çok samimi bir dost oldu her zaman. Lise son sınıfta girdiğim üniversite sınavını kaybettim. Hiçbir hazırlığım yoktu. Mesleki lisede okuduğum için matematiğim de iyi değildi. Her zamanki gibi olan biten durumları kayıtsız bir şekilde yaşıyordum ve bulunduğum anların keyfini çıkarmaya çalışıyordum. Aradan geçen üç sene sonrası Filiz abla beni sürekli yönlendirmeye çalıştı. Tekrar sınava hazırlanmamı, üniversiteye gitmem gerektiğini, ailemin bir şekilde bu konuda ikna olabileceğini telkin etti. Bir ayna tuttu bana; kendimi görebilmem fark edebilmem için. Eğer beni bu konuda cesaretlendirmeseydi sonraki yaşantıma ait deneyimleri tecrübe etme şansım olmayacaktı. Ancak kendimi sınava hazırlayabilmem o kadar da kolay değildi. Gerekli kaynaklar ve ortamdan yoksundum. O dönem ve imkânlara göre iyi bir bölüm kazanma şansım olmadı. Burada kendi hırsımın ve çabamın yetersizliğini de göz ardı edemem. İki yıllık bir yüksekokula gittim. Bana getirisi iyi bir iş ya da kariyer olmadı belki ama evden uzakta farklı yerler ve dostluklar kazanma fırsatı sundu. Kısa sürse de evden uzakta hür bir birey olarak yaşama imkânı buldum. Kendime ait bir dünya kendime ait sorumluluklar ve sorunlarla kendi doğrularım ve yanlışlarımla bir süre beraber yaşadım. Keyifli zamanlardı. Küçük dünyama başka bir dünya katmış oldum. Tavsiyeler güzel de, insanı ciddi anlamda harekete geçiren şey tutkuları ve hırsları oluyor. Onlarda yerinde olaydı, güzel bir hikâyem olacaktı.

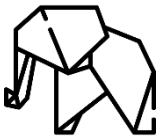

MERMER FİL

- TOPAZ –

Babamı on yedi yaşında iken kaybettim. Bugün hala şahsen tanıdığım insanların en komik, en eğlenceli ve en zeki olanından bahsediyorum.

Bazı kendini aklı başında sanan kişiler, bazı “aile yakınları” yüzünden, o dönem şehir dışında okuyor olduğumdan mütevellit tam on dört gün sonrasında öğrendim ben babamın kaybını. Analiz II dersinde profesör çağırdı yanına “Senin canın çok sıkkın gibi hayırdır?” dedi, meğer zaten biliyormuş, arayıp baş sağlığı bile vermiş ailemin geri kalanına. O da numara yapıyormuş. Çıktım eve geldim hastanede yatıyor sanıyordum, kaybettik dediler, gözümü acil serviste açtım. Onun sonsuza tek yatacağı yeri bile görmeden geriye, üniversite okuduğum şehre döndüm ertesi sabah, tutamadılar evde.

Döndüm geri ama dönerken yalnız değildim. Babamın çok sevdiği, mermerden oyulmuş bir fil heykeli idi yol arkadaşım.

Eskiden Rus Pazarları kurulurdu haftanın belli günlerinde hemen her şehirde, gerçekten Rusya’dan gelmiş üzeri mühürlü semaverler, altın kaplama çatal bıçak takımları, pirinçten sandalyeler, gözlükler, vazolar ve çeşit çeşit antin kuntin malzeme olurdu. Çoğu çeşidinden vardı bizim evde, çünkü babam çok meraklı, çok hevesli bir deli adamdı.

Giderken o mermer fili seçmiştim, o fili İzmir'den Trabzon'a kadar kucağımda taşıdım, hafif de sanmayın ama daha önce Kütahya'dan oymalı bir fincan takımı taşıma tecrübem vardı, eh serde de deli genetik deformasyonumuz var.

O fili şehir şehir gezdirdim yirmi yıl boyunca, çalıştığım şehirlere, taşındığım evlere, o benim hem en umutlu hem en umutsuz günlerimin yoldaşı, biri canımı yakmaya kalkarsa kızını yani beni, yanımda olup koruması, sakınması gereken adamın canlı kanlı hevesiydi gözümde. Doldurması gereken koca bir boşluk vardı filimin, dolduramadı belki evet ama bir kara taş gibi oturdu aklımın üstünde yıllarca.

Çünkü bir babam olmuştu benim de, fuarda ilk kez gördüğümüz, yeni çıkan ve şov için kapağı camdan yapılan bulaşık makinesinden -insanlardan sıyrılıp koşarak -ilk siparişi veren, sonra teslimat gününde bizimkinin kapağı cam değil diye sinirlenip günlerce surat asan, motosikletinin anahtarını gizlice kaçırmamı istediğinden hep gözümün önünde bırakan, sen yirmi erkek çocuğuna bedelsin diyen , giderken elini bile tutamadığım bir baba.

Herkesin yaşayabileceği bir felaketti, kimsenin suçu yoktu, kalbi beyni belki çok çalışmaktan dayanamamıştı fazlasına, bu olana hiç isyan etmedim. Daha kötü çok şey vardı, küçüktüm ama görüyordum, duyuyordum, buna isyan edebilecek hakkı bulamadım kendimde. Kısa sürdü ama yemyeşil bir orman, şırıl şırıl akan bir dere, ışıl ışıl bir güneş gibiydi, çok güzeldi.

Tüm isyanımı fil heykelimin de yine tam on dört gün önce kırılmış olmasına ve bunun bana söylenmemiş olmasına idi, tatildeyim diye. Babam gidebilirdi, hiç olmamış da olabilirdi veya hala yanımda olan kötü kalpli bir baba olabilirdi ama filim gitmemeliydi, çünkü o yeterince istese sonuna dek yanımda kalabilirdi. İşte bu kadarı bir insan için çok fazla idi, bu kadarına da can dayanmazdı. Tamam o gitti ama geride, her aynaya baktığımda gördüğüm dişi versiyonundan başka bir şeyler de kalmış olmalıydı. Bu kadarı çok fazlaydı.

KRİSTAL MİYİM, PAŞABAHÇE Mİ?

- MUTLU -

İş yerinde arkadaşlarının işini kolaylaştır, eğitim mi düzenlenecek? Hemen organizasyon konusunda sorumluluk al, evini taşıyan arkadaşına yardıma koş, çaylar bitmiş hemen sen tazele...

Çevremdeki insanları mutlu edebilmek, hayatlarını kolaylaştırmaya çalışmak gibi bitmek bilmeyen bir heyecanım vardı. Çoğu zaman yorucu olsa da yine de kendimi iyi hissederdim.

Ta ki bir gün çalıştığım kurumun psikoloğu bana bu davranışımın bir artı değil eksi olduğunu söyleyene kadar.

“Tüm bu çaban, her işe el atman ve hizmet etme isteğinin nedeni takdir edilmeye aç oluşundan” demişti.

Kendimce gurur duyduğum bu özelliğimin nedeni meğer yine yaşatılmamış bir duygunun açlığıymış.

“Paşabahçe misin yoksa kristal bardak mı? Önce buna karar vermelisin. Herkesin elinin altında duran biri kıymetli olmaz. Sen kristalsin lütfen kendini fark et!” demişti sözlerinin devamında.

İyi bir şey diyordu ama ben dumura uğramış gibiydim.

Bu kadar mı eksik, bu kadar mı takdir edilmeye açtım ben?

Günlerce her aklıma geldiğinde bu zayıflığıma ağlamıştım. İnsanların beni önemsemesi için hep bir şeyler yapmalıydım, onlara faydam olmalıydı. Hem görmelilerdi ne kadar çok düşünüyorum ben herkesi. Yoksa neden kıymetli olacaktım ki?

Kıymetliymişim! Peh... Zayıfım ben!

Her şeyi sorumluluk olarak görmek, her işe ben yaparım demek, herkese destek olmaya çalışmak. Farkında olduğum ve en nefret ettiğim özelliğim bu. Her deneme girişimim kısa sürede son buldu. Bir değiştirebilsem çok büyük bir yük kalkmış olacak omuzlarımdan biliyorum.

Ama işte gelin görün ki hayaller kristal, hayatlar Paşabahçe...

TUTUNDUĞUM DAL

- İGİEM-

Henüz on altı yaşındaydım ve babam beni kendi ailesinin de baskısıyla zorla kapatmaya çalışıyordu. Buna hiç hazır değildim ve babama istemediğimi söyledikçe o inatla başımı örtmemi buyuruyordu. Ben de hem annem üzülmesin hem babam kavga çıkarmasın diye sabah okula giderken başımı örtüp sokaktan çıkınca gizli gizli açılıyordum. Bİr sabah babam beni takip etti ve başımı açtığımı görünce yakaladığı gibi saçımdan tutup eve sürükledi.

Eve gelince bağırma, küfür, dayak derken tüm ev uyandı ve babamı benden uzaklaştırmaya çalıştı. O sırada fırsatını bulduğum an salya sümük evden kaçtım. Beni koruyacaklarını düşündüğüm için okula doğru nefes nefese koştum. Sınıfa girince korkudan sararmış yüzümü ve nefes alışımı görenler sorular sordu ama hiçbir şey anlatamadım.

Okul çıkışı eve geldim, odamın kapısını kilitledim, kapının önüne gardırobumu ittirip oturdum, babam geldiğinde neler yapacağını hesap ediyor ve ağlıyordum. Kendimi tamamen boşlukta ve yapayalnız hissediyordum. Tutunacak bir dal arıyordum. Zil çaldı, babam içeri girer girmez beni sorarak odama koştu. Kapıyı vurdu, açmam için bağırdı, tehditler, küfürler savurdu. Bu sırada gözüme çantamdaki İngilizce sözlüğü takıldı ve babamın hakaretlerini bastırmak için kelime ezberlemeye başladım.

Bu şekilde devam etti; babam akşam eve gelince dayak yememek için kapımı kilitleyip sözlükten kelime ezberliyordum. Kafamı dağıtan tek tesellim buydu. Babama açık olmamı kabullendirmek hiç kolay olmadı, aile büyükleri araya girdi, ben ise zor zamanımda beni yalnız bırakmayan sözlüğümü hiç elimden bırakmadım. Kendimi kötü hissettiğim her an sözlüğümü elimin altında tutuyordum.

Şimdi yirmi yaşındayım ve geçen yıl iyi bir üniversitede İngiliz dili ve edebiyatı bölümünü kazandım.

Diyeceğim o ki kötü zamanlarda ölümünü beklerken tutunduğun bir dal senin hayatını değiştirebiliyor.

RÜYA ARAFI

- MSY -

Rüyalarımızda korkularımızı ve isteklerimizi görürmüşüz genelde. Bunu öğrendiğimden beri her uyandığımda korkum mu isteğim mi diye düşünürüm. Fakat geçenlerde gördüğüm rüyamı bir seçeneğe uyarlayamadım. Rüyam şu şekildeydi:

Bir uçurumun ortasında eskiden hayatımı girmiş insanlarlayım. Hepsi bana bakıyor, korkulu ve endişeli bir biçimde. Benim yanımda da iki tane adam var. Bana dönüp diyorlar ki “Bu insanlar geçmişte seni yaralayan, zarar veren, kuyunu kazan, seni hor görüp aşağılayan insanlar. Şimdi sen bunları uçurumdan iteceksin ve sana yaşattıklarının acısını çekecekler. Ölmeyecekler ama bu acıyı derinlerinde hissedecekler.” Uçurumdan aşağıya bakıyorum, gerçekten çok yüksek ve karanlık. Uçuruma baktıktan sonra geçmişimdeki insanların karşısına geçiyorum hepsi ağlıyor ama korkudan. Bacakları tir tir titriyor, gözlerindeki mahcubiyet vicdanımı sızlatmaya yetiyor. Adamlar benim yanıma gelip “ama sadece üç kişiyi itmeye hakkın var” diyor, öyle deyince hepsi birden ağlayarak “lütfen beni itme, özür dilerim, affet, buradan düşersek ölürüz yalan söylüyorlar inanma onlara… vs vs” arkamı dönüp bunu yapamayacağımı söylüyorum. Adamlarsa bana bunu yapmazsam sıra onlara geçecek ve onlar seni itecekler. Üç kişiyi seçmeye mecbursun gibisinden şeyler söylüyorlar. Ağlamaya başlıyorum ve hepsinin gözüne teker teker bakıyorum. Hepsi önceden çok değer verdiğim fakat şimdilerde yolda görsem yolumu çevireceğim insanlar. Ama vicdanım burada da rahat bırakmıyor beni.

İçlerinden biri vardı canımı en çok yakan, yüreğimi en çok sızlatan ona gidiyorum bir süre gözlerine bakıyorum. O gözlerini kapatıyor ve onu itmemi bekliyor bense ona sarılıyorum “özlemişim” diyorum. Hissediyorum sarıldığımı sanki gerçek gibi. Sonra beş on adım geriye gidiyorum. Onlara diyorum ki “alın içimdeki vicdanı, yakın içimdeki insanı” (rüyada bile şarkılar peşimi bırakmıyor) sonra koşarak o uçurumdan ben atlıyorum.

ARTIK DURUYORUM

- MADAME SOLO -

Durmayı sevmem. Yapılacak bir şey varsa beklemeyi sevmem. Yeterince vaktim olsa bile bir an önce gideceğim yere varmak isterim. Sadece yapacak hiçbir şey bulamadığımda durur; öylece beklerim.

Aceleciyim çok. Hep sonrasını düşünüyorum. O an yaptığım, yaşadığım şeyde kalamıyorum bir türlü. Kafam hep karmakarışık. Beceremiyorum yani. Böyle deyince illa ki romantik bir şeyler gelmesin akla. Daha yemek yaparken masayı nasıl kuracağımı, masadayken bulaşığı nasıl en hızlı şekilde toplayacağımı, sonrasında izleyeceğim diziyi, sabah kahvaltısını, yapacağım işleri… diye hızla uzayan ve hep devam eden bir listem var. Kitap okurken çabuk okuyayım isterim. Halbuki sakince okusam, neler katacağım kendime ama aklımda sadece bitirmek var. Ya da bir yere giderken bir manzara görsem beş dakikadan fazla duramam, bir an önce yola devam etmek isterim. Gideceğim yer için çok hevesli olduğumdan da değil aslında. Yaşadığım her şey benim için bir görev sanki. Diyorum ya, yeterince vaktim olsa bile, hep sonrasını düşünüyorum. İşim hep tamamlamak.

Hep acelem oldu benim. Hiç o dakikada, o anda durmadım. Sanki orda kalmamak için özellikle çaba gösteriyorum. Ne olacaksa sanki. Nereye yetişeceksem. Halbuki bir dur yahu. Kitap okuyorsan sadece kitabı oku. Sadece yemeğini ye. Sadece çiçeği kokla. Sadece yağmuru izle. Tamam aklından başka şeyler de geçer elbet ama, neden bu acele?

Sonra sonra, ama çokça zaman sonra değişmeye başladı bir şeyler. Acelemi fark etmemse daha yeni. Nasıl mı oldu? Bir yerlere yetişmeye çalışırken “Baksana anne, şu kedi ne tatlı” dedi bana. “Çiçekler ne güzel kokuyor” dedi. “Salıncakta bir kere sallanayım mı?” dedi. “Ama geç kalıyoruz” dedim, “Şimdi değil ama yarın getireyim ben seni buraya, olur mu?” dedim. Bazen kabul etti, bazen üzüldü, bazen ağladı. Ben bir türlü anlamadım.

Bir türlü anlamadım. Çok geç oldu, çok zaman harcadım böyle kaçarak. Halbuki yeni yeni fark ediyorum bana “Anne baksana şu buluta” , “Şurada durup dondurma mi yesek?”, “Dur önce şu çorabımın tekini bir güzelce giyeyim” derken söylemek istediklerini. “Sen acele ediyorsun ama ben şu an ve sadece bunu yapıyorum. İnanır mısın doya doya da bunu yapmak istiyorum” dediğini. “Dur anne, acele etme, boş ver sonrasını, burada benimle, kendinle kal” dediğini. Ve bunu ısrarla ama asla benim gösteremeyeceğim bir sabırla yaptığını. Bana karşı benden daha hoşgörülü olduğunu. Çünkü içinde vardı bunların hepsi, fazladan bir çaba sarf etmiyordu. O kadar içinden gelerek söylüyordu ki öteki türlüsünü insan anlayamazdı zaten.

Artık duruyorum ben de. Durmaya çalışıyorum en azından. Çünkü koşarken göremediğim o kadar şey varmış ki... Şimdi bunu başarmak için çaba sarf etsem de eminim hiç düşünmeden, kendiliğinden olacağı günler de gelecek. Acele etmeden, orada duracağım sadece. Öylece bakacağım esen rüzgara, öylece koklayacağım bulutları, dinleyeceğim ağaçları. Hiç düşünmeden, durarak. Çünkü anladım ki, yaşamayı insan en iyi bir çocuktan öğreniyormuş. İnsanın en sabırlı öğretmeni her zaman bir çocukmuş.

GELİŞİNE GİDİŞİNE

- GÜLÇİN KARABULUT –

Tanrım!.. Benim de bu dünyada var olmama izin verdiğin için sana müteşekkirim. İşte Tanrının beni var ettiği o büyük günden beri sizinle aynı hayatı soluyorum. Sanırım sizinle tek benzerliğimiz de aynı dünyada yaşayan bir organizma olmak. En azından ben böyle olmasını istiyorum.

Yaşamak çoğu zaman beni ürkütüyor ve güvensizliğimi tetikliyor. İnsan, doğası gereği kendini tehdit eden olaylara odaklanıyor, demişti bir bilge. Benim de var böyle kendimi tehdit içinde hissettiğim anlarım. Özellikle yaratılmış diğer insanlarla iletişim halindeyken, sürekli teyakkuz halinde olmak, bugün hangi güzel insandan nasıl bir tepki göreceğim, kim bana laf sokacak, söylediklerimi kim umursayacak ya da görmezden gelecek, bugünün hazırcevabı kim, kim beni duygusal olarak manipüle edip etimden sütümden faydalanacak, kim kendini dünyanın akıllısı ilan ederek beni aptal sanacak? gibi tehditler güvensizliğimi arttırmakta. Siz bunları okurken, bana karşı ne kadar dürüst olacaksınız o bile çok bilinmeyenli bir denklem.

İçimde müthiş güler yüzlü, neşeli, sevecen, güven dolu çılgın bir kız çocuğu var. Hepimiz genelde, hayata çok anlam yüklüyoruz ya, işte ben de hayata böyle anlamlar yüklediğim bir an gördüm ki; bir kara delikte zaman mekan kavramını yitirmiş öylece savruluyorum. Savruldukça gerçek ile yüzleşmeye başlıyorum. Meğer Tanrı, her kalbi her hücreyi bir başına bırakmış ve çok kanallı televizyonundan istediği diziyi izliyor. İşte o an ayıldım değerli okuyucu, tıpkı Nietzsche'nin bir kedinin fareyi öldürmesine tanıklık ettiği anki gibi bir aydınlanma

yaşadım. “İtirazım var bu zalim kadere, İtirazım var bu sonsuz kedere....” Arabesk duygulardan hiç hoşlanmam ama bir Müslüm Baba da acıların kralı olarak memleketimin ruhu değil mi?

Evimin içinde güvendeyim ama dışarı adım attığım an insanların ruhlarını, düşüncelerini okurcasına çok sesli bir zihinle baş etmek ve süper güçlerimi devreye sokup, hep savunmada kalmak zorunluluğu içindeyim. Ne acıdır ki hiçbir laf sokmaya anlık cevap üretemedim. Dalga geçmeleri gördüm ama edepsizleşip karşılık veremedim. Maddi ve manevi sömürüye karşı daha yeni yeni tepki gösterip, gardımı almayı başarıyorum.

Güvensizlik duygusunun da doğuştan olmayan, öğretilmiş bir duygu olduğunu biliyorum. Öğretilmiş güvensizlik duygumun müsebbibi kim? Ailem mi, öğretmenlerim mi, iş arkadaşlarım mı, sosyal arkadaşlarım mı, yöneticiler mi? Aslında çokta bir anlamı yok, ben de evlatlarımı benzer şekilde güvenmemek üzerine yetiştiriyorum. Ama güvenmenin o güçlü hissettiren yanını da bizzat gösteriyor ve yaşatıyorum. İnsanın bazen gözünü kapatıp çevresindekilere güvenmeyi tercih etmesi gerekiyor aksi takdirde paranoyak ve ruh sağlığı can çekişen birine dönüşebilir. Ayrıca İnsanı sevmenin ve insana güvenmenin zevki ve mutluluğu da hiçbir şey ile değiştirilemez bence.

Bilmek insanı özgür kılıyor mu ya da bilgi aşk mıdır bilmiyorum ama bazen, bu şahane iletişim ağında öyle güvensizlik hissettiren anlar yaşıyorsun ki, o anlarda ağzını doldura doldura küfretmek, gelişine gidişine vurmak istiyorsun ve ne yazık ki bildiğine bileceğine, zekana ilmine dümdüz saydırıp yaşayıp gidiyorsun.

TEK GERÇEK

- AYŞE MENEKŞE -

Altı yaşındaydım. Karşı komşuya gönderilmiştim. Evdeki kalabalıktan uzağa. Arkadaşımla oyun oynadık. Bir sebepten eve döndüğümde çokça ayakkabı gördüm kapının önünde. İçeride tanıdık simalar vardı. Bir o kadar da tanımadık. Biri açtı kapıyı. Kimdi hatırlamıyorum. Hepsinin yüzünde acı vardı. Ağlamış gözlerle aldılar beni içeriye.

Kardeşim ölmüştü. İki buçuk yıldır bizimle yaşayan, doğum hatası nedeniyle engelli kalan kardeşim. Sarışın bir oğlandı. Annemle babamın ikinci evlat kaybıydı. Benimse ilk defa kardeşim ölüyordu.

Sık sık havale geçirirdi. Beraber geçirdiğimiz yıllar boyunca genelde tedavi için onlar hastanede kalırdı bense akrabalarda kalırdım. Bazen evdeyken annemin dışarıda işi olduğunda – babam çalışırdı - ikimiz kalırdık evde. Ablaydım. Televizyon seyrederdim, onunla konuşamaz ya da oyun oynayamazdık. Engelinden dolayı sadece uyur uyanır, kafasını oynatırdı. Tek iletişimimiz bakışlarımızdı sanırım. Onu sever miydim bilmiyorum. Sevmek ya da sevmemek için nedenlerimiz olmalı belki de. Benim yoktu. Tek bildiğim onun rahatsızlığı nedeniyle kendimi hep yalnız hissettiğim.

Uzun süre farklı nedenlerden dolayı travmasını atlatamadım. Birkaç yıldır daha iyiyim, ölümünü kendime bağlamamın çok da doğru olmadığını anlamam yıllarımı ve daha bir sürü şeyimi aldı. Tek tek anlatmayacağım.

Zaman içinde adını duyduğumda bile cızlayan içim, kendimi suçsuz bulduktan sonra biraz rahatladı. Ama hayatım boyunca yanımda kim olursa olsun kendimi hala yalnız hissediyorum. Geçmeyen durum bu. Ve hep böyle kalacak gibi görünüyor.

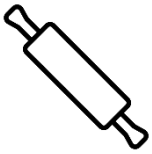

SİLİKON SOPA

- GÜL -

İlk defa telefonum olmuştu. O kadar heyecanlıydım ki. Tüm arkadaşlarım telefon numaramı aldı. E bilen bilir 1000 SMS zamanı; devamlı mesajlaşıyoruz.

Derken en yakın arkadaşım bana telefonda aşkını itiraf etti. Ah nasıl karmaşığım. Onu gerçekten arkadaş olarak görüyordum. Zaten ikimiz de daha çocuktuk, ne aşkı? Sonra ben okuldan ayrılmak zorunda kalınca, arkadaşım daha fazla mesaj atar olmuştu bana.

Günlerden bir gün uyuyakalmışım. Babam telefonumu alıp kurcalamış. Sabah kalktığımda telefonum yoktu. Annem geldi, babamın akşam gelip telefonun hesabını soracağını söyledi. O an midemde bir kramp hissettim. Neyin hesabını soracaktı? Ne yapmıştım ki ben? Sözde namusumuza mı laf getirmiştim? Bilmeden edepsizlik, saygısızlık mı yapmıştım? Aklıma çok sonra o arkadaşımın attığı mesajlar gelmişti. Ah yakmıştı beni. Ne diyecektim babama? Aramızda bir şey olamaz babacım sadece numaram onda olduğu için mi o mesajlara maruz kalıyorum diyecektim? Ya da evet yahu hoşuma gidiyordu onları okumak falan mı?

Gece on sularında gelirdi eve. Saat tam on. Babam geldi. Elinde silikon sopa. Hey, kiminle kavga etmeye gelmişti babam? Ona dil uzatan düşmanlarıyla mı? Yoksa trafikte çatıştığı o adama mı? Ben bunları düşünürken yanımda beliriverdi. Annemi kardeşlerimi koltuğa oturtup onlara karışmamaları konusunda uyardı. Ve o asla kendi bedenime yakıştıramadığım silikon sopayla gece on ikiye kadar beni

bacaklarının arasına kıstırıp dövdü. Hastaneye götüremezdi! Lisansı elinden alınırdı. Peki ya o küçük beden ne yapacaktı orda? Hayatta çaresizce kaldığı ilk andı. Bacağıma sopayla vurduğunda bir kere daha aynı yere vursun da uyuşmuşken orayı atlatırım diye düşünüyordum. Yüzüme yumruk atmıştı. Şaka mı bu ben neredeyim diye düşünüyordum. Kaçışım yoktu. Çaresizce diğer yumruğu, tokadı ya da sopayı bekliyordum. Henüz on dört yaşındaki bir beden nasıl kaldırabilirdi ki bunu ?

Ah çocuk, keşke bana aşık olmasaydın…

BABA SANCISI

- SEYYAN USLU –

Şair kıvrandıkça bir şeyden şiir yazar. Ben şiir yazamıyorum ama dertten kıvrandığım belli. Bu durumlarda insan şiire koşmalı. Ben de böyle zamanlarda kendimi kıyıda bulurum. Sahile vuran ne varsa seçip okurum. Bu defa bulduğum şiirde şairin -Erdem Bayazıt- sancısını çekip yazdığı şey tam da şimdi muzdarip olduğum bir dertten.

“Baharın rayihasından akıp coşan çiçeklerle hatırlıyorum lise yıllarımızı.

Kimimize kış, kimimize bahar olup canıyla değen babalarımızı!

Bu memlekette insanlar belki de en çok baba sancısıyla inliyor, en çok baba deyince aklımıza gelir çocukluğumuz!”

Sizce babayı bir sancı olarak teşhir eden şair haklı mı? Size bir çocukla yaşadığım anımı anlatayım:

Kısa süreli ödevlerinde yardımcı olmam için minik tatlı bir kız çocuğuna - yaşı sekizdi- ders vermeye başladım. Çok akıllı ve derslerinde başarılıydı. Aradan uzun bir zaman geçti. Tekrar onunla görüşme ve ödevlerini inceleme fırsatı buldum. Not defteri günlük defterleri gibi süslüydü. Açıp yaptığımız çalışmalara baktım. Ve işte orada görmemem ya da görmem gereken bir satır yazı gördüm. O fark edince elimden aldı ama okumuştum. Okuduğumu anlayınca gözlerinde inciler, mercanlar… Ah!

Şimdi ne yazdığını buraya yazacağım ama yazım yanlışları var demeyin. Zihnime kazınmıştı daha kalemin harflere alışmadığı titrek inci yazısı.

“ Sevgili Günlüğüm, Bugün babamdan ilk tokadımı yedim.”

Çok etkilendim bundan. Kendimi zor tuttum ağlamamak için. Olur, öyle şeyler kuzum, diyebildim ve sarıldım sadece.

Kız çocukları babalarını çok sever o kadar sever ki ilk tokatlarını unutamazlar. O unutmamıştı. Ben de onunla birlikte unutmadım. Yavrucağın yüreğine saplanmıştı bu memleketin sancısı. Bence sadece bu memleket için tek değil tüm insanlar için aynı şeydir, baba.

BİR KÜÇÜK ŞÜPHE

- VOİLA –

Şüpheyi susturmak. İçimdeki ‘’Dur! Beni dinle, burada yolunda gitmeyen bir şeyler var’’ diyen o sesi dinlememek, durup kendime kulak kesilmemekti…

Öyle zamanlar olur bilirsiniz; hani her şeye rağmen o olay aslında öyle değildir, o insan bunu demek istememiştir, gerçekten sinirle bakmamıştır, bana somurtmamıştır diyen; sürekli birilerini, olayları, gerçeklere karşı savunan bir uğultu kaplar kulaklarınızı. Duyamazsınız içinizdeki o sessiz haykırışı, sizi koruyup kollamak isteyen fısıltıyı. Herkese gösterdiğiniz o müsamahayı kendinize göstermezsiniz çoğu zaman, sağır olursunuz o cılız çırpınışa.

İşler ne zaman değişir, o şüphe gerçeğiniz olduğunda: Aslında o olay öyledir, o insan büyük bir istek ve arzuyla size tam da onu demiştir, gerçekten de öfkeyle bakmıştır gözlerinizin içine ve evet tam da size somurtmuştur rastgele yolunuzun kesiştiği o herhangi biri.

Hep bir yanımızda minik bir çocuk saflığı var ya hani "insanlar o kadar da kötü olamaz be" diyen, hah işte o yanımı küstürdüler. Oysaki kulak verseydim kendime belki de incitmeyecektik şu elinden tutup her yere götürdüğüm o ufak kız çocuğunu. Bir yandan da kıymetli gördüğüm bu; insanlar gerçekten de o kadar kötü ama biz bu gerçeğe rağmen soldurmuyoruz çiçekleri. Buluyoruz bir yerlerde aynı mücadeleleri verdiğimiz kalpleri. Nefretin, öfkenin ve negatif daha birçok duygunun motivasyonu yüksek ancak sevginin de sermayesi bol, kullanın.

Herkese sevgiyle şefkatle açtığınız kalbinizin kendinize merhamet etmesine izin verin. İçinizden gelen kimi zaman yüreklendirici kimi zaman korumacı olan sesinizle yolunuzu çizin. Durup kendinizi bir dinleyin; ‘’acaba olmak istediğim yerde, işte, insanlarda mıyım?’’ diye sorgulayın. Üzerinize pek de oturmayan rollerinizden sıyrılıp sadece siz olduğunuz, arınmış halinizle devam edin o yola. Belki bir küçük şüpheyle, kuşkuyla, acaba mı ile başlayan bu fısıltının sizi dönüştürmesine izin verin. Yaşamınıza yapacağınız en büyük iyiliğin iç çocuğunuzun sesini dinlemek olduğunu unutmayın…

DOĞRUYU SÖYLE

- MELİKE YILMAZ -

Bu yazıya başlarken arkadaşımın bana dediği şu sözü hatırlıyorum: ‘lütfen kendine karşı bu kadar acımasız olma.’. Hayatta hiçbir zaman her şeyimi beğenen, her halimle güzelim diyebilen birisi olmadım. İçten içe hep kendimi kemirdim, açığımı buldum ve bu açığımı bana söyleyenin dürüst ve bana karşı iyi olduğunu zannettim. İnsanlara şöyle derdim hala daha diyorum; “lütfen bana bununla ilgili fikrini açıkça söyle ben böyle şeylere kırılmam.” Ama kırılıyorum. Alıngan bir insan olduğumu düşünmeyin n’olur. Ben açık sözlü bir insanım ve fikrim sorulursa karşımdakini kırmadan o konuyla ilgili iyi kötü fikrimi söylerim. Ama bana insanlar yalan söylüyormuş gibi geldiği için bana beğendiklerini söylediklerinde ya da güzel olmuş dediklerinde asla ama asla inanmıyorum. Sürekli acımasızca eleştirilmek istiyorum. Ve insanları bu acımasızlık raddesinde getirip söylettirdikten sonra da kırılıyorum. Yani insanlar işin ayrı bir boyutu. Onlar pasta dilimin küçük bir kısmını oluşturuyor aslında. Benim asıl derdim kendimle. Arkadaşımla birlikte yaptığımız bir podcast yayınımız var. Mesela ben artık ilk yayınladığımız kayıtları dinleyemiyorum. Oradaki kendime asla tahammülüm yok. Buraya yazıları nasıl gönderiyorum onu da bilmiyorum. Bu proje için en son yazdığımız anılardan belki bir kitabımız olabileceği yazıyordu. Bunu asla yapamam sanırım çünkü ilk yazılarımı okurken kusmak isteyebilirim. Sürekli düzenlemek isteyeceğim ve son düzenlediğime gelince sıra yeniden ilk düzenlediğime gelecek. Kendimi eleştirdiğim şekilde başkalarını eleştirseydim kimse yüzüme bakmazdı. Ben hala aynaya utanmadan bakabiliyorum. Kendi kalbimi en çok kendim kırıyorum aslında. Farkındayım da bu huyumun ama değiştiremiyorum. İşte değiştirebilseydim bu özelliğimi değiştirmek isterdim. Çünkü çok yorucu bir şey içindeki memnuniyetsiz insanı tatmin edebilmek.

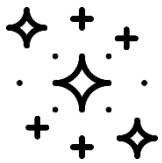

YILDIZ TOZLARI

- PAPATYALI BİR DELİ -

“Yaşadığınız önemli kayıplardan birini anlatın” sorusunu görünce muhtemelen çoğumuzun aklına çok sevdiğimiz birini ya da çok sevdiğimiz, manevi değeri olan bir objeyi kaybedişimizi anlatmamız gerektiğini gelmiştir. Fakat ben bugün size zihnimizdeki anıların kaybolmasından ve büyüdükçe elimden kayıp gidenlerden bahsetmek istiyorum. Çünkü bana kalırsa insan, yaşadıklarıyla ve yaşamadıklarıyla, pişmanlıklarıyla ve hayıflanmalarıyla bir bütündür. Yani yaşadığımız, deneyimlediğimiz her şey aslında bir bütündür ve bizi biz yapan en önemli şeylerden biridir.

Henüz okuma yazmayı yeni öğrenmiştim, okulda sabahçıydım ve yedi yaş civarındaydım. Annemle babam sabahtan akşama kadar çalışırlardı ve benden dört yaş küçük bir kardeşim vardı evde. Dolayısıyla bize birinin bakması gerekiyordu ve başımızda bakıcı teyzemiz olurdu. Havalar kötüyken pek çıkmazdık da havalar ısındı mı, biraz güneş çıktı mı hemen kendimizi sokağa atardık. Her gün öğleden sonra güneşin en tepede olduğu saatlerin geçmesini bekler, güneşin kavurucu sıcağı geçince sokağa fırlardık.

Apartmanımızın önünde bir çocuk parkı vardı, akşamları annemle babam gelene kadar orada kumdan kaleler yapar, salıncakta sallanır; kaydıraktan kayar, arkadaşlarımla evcilik oynardım. Zaman geçti, kardeşim benimle sokağa çıkabilecek yaşa geldi, onunla birlikte yaptık tüm bu faaliyetleri. Hele babam bize bisiklet aldığında keyfimize diyecek yoktu! Sabahtan akşama kadar sıra sıra bisiklete biner, öğrenmeye çalışırdık.

Yaşım henüz on bile değilken, arkadaşlarımla 23 Nisan çalışmalarına tek başımıza yürüyerek gider, oradan da beraberce bir bakkala uğrayıp gazoz içe içe çalışmalardan dönerdik. Üstelik bunları yaparken ailemizin bize bir şey olacak korkusu yok gibi bir şeydi. Ayrıca, okuldan dönüşte de çantalarımızı bırakıp biraz dinlendikten sonra oyun oynamaya çıkar, arkadaşlarımızın birbirlerinin evlerine giderdik. Arkadaşlarımızın annesi ve babasıyla samimiyet kurardık, İlknur teyze, Cevdet amca bizi görünce en azından halimizi hatırımızı sorar, ailemize selam söylerlerdi.

Yaşım on beş olduğunda ise lisedeki karne günlerimizin bir klasiği olarak, arkadaşlarımla birlikte okulumuza yürüyerek yarım saat mesafede olan alışveriş merkezine gider, birlikte o anda vizyondaki en güzel film hangisiyse o filmi izler akşamları da evlerimize dağılırdık.

Zaman geçtikçe dışarıda yalnız başıma ya da arkadaşlarımla gezerken yaşadığım korku arttı. Yaşım on dokuz olduğunda, üniversite çağımdayken bindiğim otobüste bile yanıma oturan amcalara kuşku dolu gözlerle bakıp, telefonumda annemin ya da babamın numarasını tuşlayarak yanlarında oturur oldum. Yaz mevsiminde giymeyi çok sevdiğim elbiselerimi belli yerlere giderken “hayır bunu giyersem beni rahatsız edebilirler” diye düşünerek vazgeçer oldum.

Özgürlüğümün bu denli kısıtlanmış olması da eskiye olan özlemimi arttırıyor, eski güzel anılar da birer yıldız tozuna dönüşüyor, kaybolup gitmiyorlar ama hep orada duruyorlar. Bir üflesek sanki tozlar havalanacak ve etrafa yayılacak gibi.

Fakat ne yazık ki özgürlüğümün bu denli -giymek istediğim elbisemi bile giyemeyecek kadar- kaybolması ne benimle ne de benim yaş almamla ilgili. Artık çocuklar, kadınlar, genç kızlar gece geç saatlere kadar kalamaz, istediklerini giyemez ve hatta gidecekleri bazı yerlerden vazgeçecek hale geldiler. İşte bu, benim ve hatta bizim en önemli kaybımız bence. Özgürlüğümüzü kaybettik. İstediğimizi giyme, istediğimiz saatte istediğimiz yerde olma ve hatta istediğimiz

kişiyle görüşme özgürlüğümüzü bile. Daha da acısı, kısa sürede geri alabilecek gibi de değiliz sevgili kadınlar… Umarım bir gün yıldız tozlarımıza üfleyip etrafa yayılmasına ve özgürlüğümüzü geri getirmesine müsaade edeceğimiz günlere kavuşabiliriz.

Sevgili kadınlar, gelin birbirimize sarılalım, çünkü birbirimizi ancak biz anlarız ve birbirimize ancak biz yardım edebiliriz…

Öperim çokça!

SİYAH PİRAMİTTEN GEÇEN BEYAZ IŞIK

- MİLENAY KARGA -

Hayatı, fonda karanlık ve üstünde renklerin olduğu engebeli bir yüzey gibi düşünürüm hep. O renkleri ben görmek istersem görürüm. Çoğu zaman o karanlık beni farkında olmadan sarıp sarmalar, derimden içeri sinsice sızıverir. İçime içime işleyip, göğsümün tam ortasında bir ağırlık, boğazımda bir düğüm olur. Bir zaman debelenirim onun içinde koşarım, koşarken de duvardan duvara çarpıp yaralanır, kanarım, yorgun düşerim. Bir süre de böyle geçer... Sonra ne olur bilmem ama bunu reddederim, beni yutmasına izin veremem derim. Böylece renkleri hatırlarım gök mavisini, güneş sarısını, yaprak yeşilini, nar kırmızısını, bulut beyazını...şuralarda bir yerlerdeydi derim yani görmek isterim renkleri çünkü başka yolu yoktur karanlığa boyun eğmememin.

İşte üzüntü ve mutluluk budur bana göre. Hayat zor ve üzülecek çok şey var. Ama hayatımızda en umutsuz anlarda bile devam etmemiz için güç kaynağı sebeplerimiz de var. Benim için bunların başında; sevdiklerimin sağlıklı varlıkları, vicdani huzurla çektiğim uyku ve doğayla iç içe olmak gelir. Ne zaman o yüzeyde karanlık çoğalmaya başlayıp o dipsiz çukurun içine çekildiğimi hissetsem Evet derim şu an karanlık ama renkler var ve hep olacak...